ufo-nyt

UDGIVET AF S.U.F.O.I.

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

19. årg. 6
NOV/DEC 1977
Abonnement 1977 kr. 60,-

SKANDINAVISK UFO INFORMATION

SUFOI er en forening, der har til formål at bidrage til opklaringen af UFO-fænomenerne ved indsamling og bearbejdning af observationsberetninger samt at udbrede kendskabet til emnet ved publikationer, foredrag og anden udadvendt virksomhed.
Det er SUFOIs opfattelse, at de mange observationsberetninger udgør et vigtigt videnskabeligt forskningsgrundlag. Da fænomenerne endnu er uopklarede, ønsker SUFOI ikke at fremhæve eller afvise nogen bestemt teori om deres art eller oprindelse.
Ved et UFO forstår vi: »Et uidentificeret flyvende objekt, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse foretaget af kompetente forskere *ikke* kan forklares som værende et kendt, naturligt fænomen.«

SUFOI ledes af **Repræsentantskabet** og **Forretningsudvalget**

Forretningsudvalget, der vælges af repræsentantskabet, forestår den daglige ledelse af SUFOI.

Repræsentantskabet består af forretningsudvalget samt 1 repræsentant fra hvert af de til enhver tid etablerede områder i Skandinavien og de nedsatte arbejdsudvalg.

SUFOI og »UFO-NYT«

De i »UFO-NYT« offentliggjorte artikler fremtræder som bidrag til kendskabet og forståelsen af UFO-forskningen i dens forskellige former, uden at SUFOI nødvendigvis anerkender de tanker, som måtte fremkomme heri og uden at organisationen hæfter for de fremsatte meninger. Red.

FORRETNINGSUDVALGET

De med * mærkede repræsentantskabsmedlemmer er tillige indvalgt som medlemmer af forretningsudvalget.

Abonnement bestilles lettest ved at indbetale medlemskontingentet (d.kr. 60,00 for året 1977) til Regnskabskontorets gironr. 9 11 77 25; det kan også bestilles på ethvert postkontor samt hos landpostbudet. Adresseændringer etc. bedes hurtigst muligt meddelt til SUFOIs Ekspedition, da denne fremgangsmåde har vist sig at give færrest fejl.

INDEHOLDER bl.a.:

REPRÆSENTANTSKABET - UFO-NYT

SUFOIs formand: Fl. Ahrenkiel*, Holmevænget 5, 2970 Hørsholm, tlf. (02) 86 92 70.

Ansv.hav. redaktør: Iver O. Kjems*, Lunagervej 23, 2650 Hvidovre, tlf. (01) 78 36 13.

Redaktionssekretær: Frank Lerbæk. Sanddalsvænget 17, 5700 Svendborg, tlf. (09) 21 39 46.

Redaktionssekretær: Henrik Pedersen*, Falkoner Allé 50, I. th., 2000 Kbh. F., tlf. (01) 35 09 81.

Sekretariat: Karen M. Linneballe, Margrethevej 11, 2960 Rungsted Kyst, tlf. (02) 57 07 36.

EKSPEDITION og REGNSKAB: (giro 9 11 77 25) Skandinavisk UFO Information - SUFOI, Postbox 6, 2820 Gentofte.

SUFOI's RAPPORTCENTRAL - SKANDINAVIEN-KONTAKT: Carsten Hedegaard Pedersen*, Mørkelmosevej 2, 2980 Kokkedal, tlf. (03) 18 04 26.

Projektmedarbejder: Xavier P. Madsen*, Bakkehave 8, 2970 Hørsholm.

DATAKONSULENT: Per Andersen, Lottesvej 15, st. 8220 Brabrand, tlf. (06) 15 42 56.

SUFOI's EFTERFORSKNINGSAFDELING - Repræsentant for Lolland-Falster: Ole Henningsen, Duegård, Nakskovvej 5, 4920 Søllested, tlf. (03) 94 11 69.

INFORMATIONSAFDELINGEN: Peter A. Hansen*, Erica-parken 12, 2820 Gentofte, tlf. (01) 67 08 93.
Konsulent: H. F. Ervig, Breddammen 6, Hårlev Overdrev, 4653 Karise, tlf. (03) 68 51 63.

SUFOI's FOREDRAGSAFDELING: Erling Jensen, Ingstrup Allé 35, 2770 Kastrup, tlf. (01) 51 11 41.

SUFOI's ARKIV og UDKLIPSCENTRAL: Niels Chr. Krag, Skanderupvej 6, 2610 Rødovre, tlf. (01) 70 90 86.

SUFOI's DUPLIK: Jens Mikkelsen, Brovej 2, Slots Bjergby pr. 4200 Slagelse, tlf. (03) 58 41 74.

SUFOI's ALARMERINGSCENTRAL:
Repræsentant for Midtjylland (8000-området): Ole J. Knudsen, Høegh Guldbergsgade 51, 8000 Århus C., tlf. (06) 19 88 90.

Repræsentant for Midtjylland (7000-området): Bent Eriksen, Avlsbrugervej 23, 2. tv., 7000 Fredericia, tlf. (05) 92 00 81.

Repræsentant for Nordjylland: Torben Birkeholm, Absalonsgade 3, st. tv., 9000 Aalborg, tlf. (08) 16 33 19.

Repræsentant for Sønderjylland: Kai E. Møller, Østergade 17, Felsted, 6200 Aabenraa, tlf. (04) 68 51 50.

Repræsentant for Fyn: Jytte Pedersen, Tellerupvej 44, 5591 Gelsted, tlf. (09) 49 15 16.

Repræsentant for Vestsjælland: Ebbe Truelsen, Miltoften 2, Madslunde, 4200 Slagelse, tlf. (03) 56 61 22.

Repræsentant for Norge: Finn W. Kalvik, Arm. Hansensvei 11, N - 5030 Landås, Norge, tlf. (05) 28 01 26.
Norsk UFO Center, Rapportcentral, tlf. (05) 28 01 26.

Kære læser – vi indbyder!

Når De modtager dette nummer af UFO-NYT har SUFOI netop passeret sin 20 års fødselsdag. 20 år med ufoer i modgang og medgang. En del af UFO-NYTs læsere har sikkert været med fra begyndelsen af »de glade tressere« og vil have oplevet mangt og meget med SUFOI via UFO-NYT. Mange ting er blevet anderledes siden SUFOIs start i 1957 - organisationen, UFO-NYT og de personer, der har stået bag udviklingen gennem disse 20 år er ikke som dengang. Vi har i SUFOI altid bestræbt òs på at udføre et godt og sagligt arbejde, hvadenten det var i den direkte kontakt med observatører eller via vore publikationer som f. eks. UFO-NYT. Det har i de 20 år altid været vigtigt for os at gøre arbejdet, så man også bagefter kunne være det bekendt og stå inde for kvaliteten. Vi håber, at også UFO-NYTs læsere i dag synes, at de i UFO-NYT har et tidsskrift, der både er værd at læse og fæste lid til.

Vort 20 års jubilæum vil blive markeret med en stor udstilling på Københavns Rådhus i dagene 24. november - 4. december 1977. Der vil her være udstillet mere end 100 plancher m.m. omhandlende ufoer og ufo-sagens aspekter i ind- og udland. Det lyder måske voldsomt, men

Københavns Rådhus – før UFOer hed UFOer. Billedet er taget i august 1899, inden byggeriet var afsluttet. Bemærk, at tårnuret endnu ikke er monteret.

rammerne om udstillingen er også rummelige, idet vi nemlig har fået stillet selveste den enorme rådhushal til vor rådighed. Det giver SUFOI den ekstra fordel, at vi har chancen for at få alle de mennesker, der besøger rådhuset i anden anledning, i tale. Og vi mener også, at udstillingen absolut vil blive et besøg værd.

Jubilæet vil også markere starten på en mere medlemsvendt aktivitet. Fra flere sider er vi mange gange blevet spurgt, om der ikke var mulighed for at møde lederne af SUFOI ved mere uformelle sammenkomster, f. eks. ved medlemsmøder rundt om i landet. Møderne skulle f. eks. rumme et kort introduktionsforedrag om et aktuelt ufo-emne, om SUFOI eller lignende, og herefter en snak over et eller andet drikkeligt - deltagerantal 50-75 personer, og mødet skulle annonceres i UFO-NYT. Denne type arrangementer vil blive påbegyndt i januar-februar 1978 med et møde i Københavnsområdet, og derefter vil lignende møder blive afholdt i løbet af året over resten af landet. Vi håber, der vil være interesse for disse muligheder for at få snakket om ufo-sagens mange aspekter, både med folk fra SUFOI samt indbyrdes mellem de fremmødte.

Som startskud på denne aktivitet vil jubilæumsudstillingen i Københavns Rådhus blive anvendt. *Udstillingen vil blive åbnet med en officiel reception på rådhuset, og SUFOI vil benytte lejligheden til at invitere de af UFO-NYTs læsere, der har interesse herfor, med til denne reception. Receptionen vil både byde på noget for øret og for ganen, og den vil finde sted torsdag den 24. november kl. 14.30. Interesserede bedes skrive - vedlagt kr. 1,80 til svarporto - til SUFOIs ekspedition - blot meddele at man ønsker at deltage - og vil så modtage adgangskortet med posten. Absolut sidste frist for indsendelsen er lørdag d. 19/11. Som abonnent på UFO-NYT vil man modtage adgangskortet gratis. Men skynd Dem - vi har kun et begrænset antal adgangskort til rådighed. (Adgangskortet gælder for den inviterede + 1 ledsager!). Vi håber at se mange af vore læsere ved denne festlige lejlighed.*

Dette foto fra 12. januar 1903 giver et meget godt indtryk af Rådhushallens størrelse.

Som slut på denne epistel må jeg dryppe lidt malurt i bægeret! Vi har fået trykket både en momsforhøjelse (fra 15% til 18%) og en portoforhøjelse (mere end 20%) ned over ørerne, hvilket vi har været nødt til at lade smitte af på abonnementsprisen for UFO-NYT i 1978. UFO-NYT vil derfor i 1978 koste kr. 65,-. Det er en beskeden forhøjelse sammenlignet med stigningerne på alt andet omkring os. Betegnende nok kan prisstigningen karakteriseres med samme ord som anvendtes sidste gang, UFO-NYT måtte stige: nemlig at UFO-NYT's årsabonnement stadig koster mindre end 5 pakker cigaretter, - og de går endda kun op i røg!

Forhåbentlig har både UFO-NYT's nye og gamle læsere været så tilfredse med UFO-NYT i 1977, at vi genser dem som læsere i 1978 - UFO-NYT vil bestemt ikke blive kedeligt i det nye år!

Fl. A.

Her er endnu et hyggeligt billede af Rådhuspladsen, denne gang fra maj 1913. Som anført på billedets bagside er det taget for at vise »de af Kjøbenhavns og Frederiksbergs Sporveisselskaber på dette Tidspunkt benyttede Vogntyper - (Sporvogne og Omnibusser).«

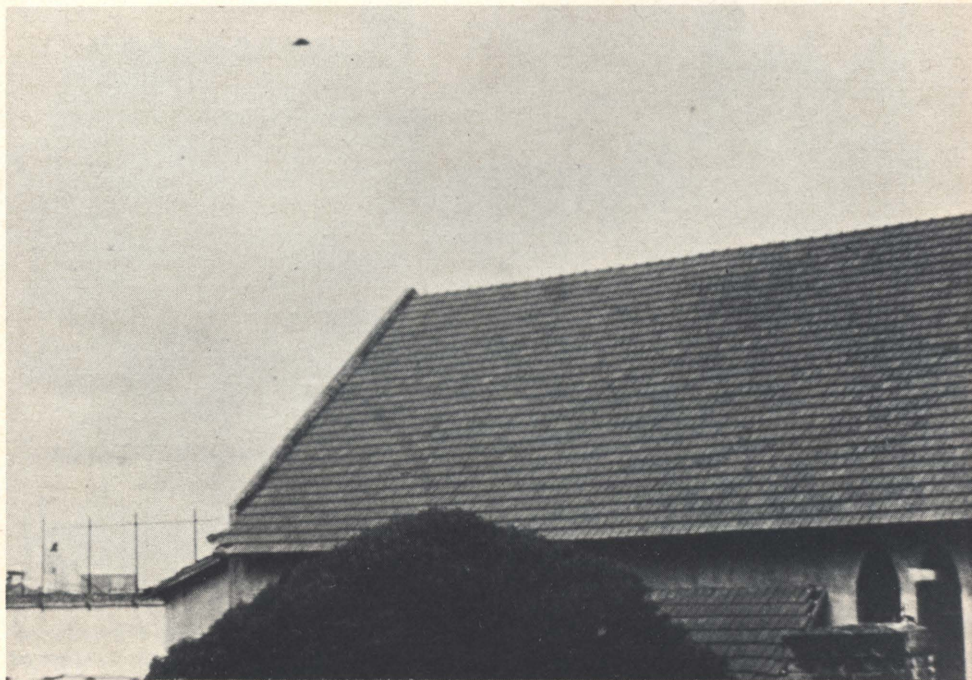
Alle billederne er venligst udlånt af Københavns Bymuseum.

FOTOGRAFIER fra
Las Grutas, Argentina

Disse fotos har SUFOI modtaget fra den argentinske ufo-organisation ONIFE - Organizacion Nacional de Investigacion de Fenomenos Espaciales - hvis leder er Fabio Zerpa. Undersøgelsen af beretningen samt af fotografierne er varetaget af de to ONIFE-undersøgere G. Roncoroni og G. Alvarez. Resultaterne er offentliggjort i det argentinske tidsskrift »Cuarta Dimension«, nr. 21/juni, 22/juli og 23/august 1975. Materialet er redigeret af Anne-Marie Abrassart og Jean Poswick og til UFO-NYT oversat af E. Bøtter Jensen.

Det anvendte navn i beretningen »Moreno« er ikke det rigtige efternavn, idet familien ønskede at være anonyme. Dog har man i beretningen bibeholdt de korrekte fornavne, ligesom det korrekte efternavn er undersøgelsesorganisationen ONIFE bekendt.

Familien »Moreno« tilbragte sin ferie i Las Grutas, et kursted ved havet, i en afstand af omkring 10 kilometer fra byen San Antonio Oeste, i Rio Negro-provinsen i Argentina. Det var ret køligt vejr, og himlen så ud til regn. På sådan en gråvejrsdag var det umuligt at betragte havet, selvom det kun lå ca. 4 husblokke fra huset. Derfor besluttede hr. Francisco Moreno, der

Det første foto, Francisco Moreno tog af et flyvende objekt i Las Grutas i Argentina den 5. januar 1975.

var sagfører og kvægopdrætter (på 54 år), at holde sig indendørs. Han var ved at læse en roman, da han ved 09,15-tiden hørte en underlig støj, noget lignende lyden fra et TV-apparat.

»Jeg troede først, det stammede fra en TV-udsendelse, men da jeg så på mit ur, kom jeg i tanker om, at San Antonio Oeste-stationen først starter sine udsendelser kl. 10,30. Så tænkte jeg det kunne være min kone der brugte en støvsuger, men så fandt jeg ud af, at lyden kom udefra«.

Han rejste sig, og gik hen til vinduet i kammeret (der var kun ét vindue) for at finde kilden til den vedvarende støj. Da var det han så et stillestående objekt på himlen, tilsyneladende lige over naboens hustag.

»Det lignede en spids mørkegrå hat der var ophængt på himlen, og som var fuldstændig ubevægelig. Jeg ved ærligt talt ikke hvorfor jeg var så oprømt, men jeg var straks sikker på, at det netop var dette objekt som forårsagede den støj jeg havde hørt. Fra det øjeblik jeg så det, var jeg ligesom paralyseret, men så huskede jeg, at det kamera, jeg ellers altid løb rundt med, nu befandt sig i soveværelset. Jeg begyndte så at kalde på min kone og min datter, fordi jeg ville have, at de også skulle se den, og at de skulle hente mit kamera.«

Da de hørte hr. Moreno kalde, løb de to kvinder hurtigt op ad trapperne og ind i kammeret.

»Da de kom«, sagde hr. Moreno, »og gav mig mit kamera, forsøgte jeg at være ganske rolig. Men jeg frygtede, at fartøjet pludselig ville forsvinde, uden at give mig en chance for at fotografere det. Jeg husker, at lysmåleren på kameraets indikator viste under-eksponering, så jeg indstillede blænden, så apparatet kunne eksponere korrekt. Objektet holdt sig stadig i ro, men jeg rystede som et espeløv . . .«

Hr. Moreno trykkede på udløseren og tog det første billede. Hans kamera var et Asahi Pentax Spotmatic, med en Takumar 50 mm linse. Filmen var en Kodak Ektachrome på 64 ASA, og lukkerhastigheden 1/125 sek. med f.5,6.

»Da jeg havde taget det første billede, drejede jeg filmen frem, stoppede op og betragtede

Foto nr. 2 viser, at objektet har flyttet sig mod højre og samtidig er kommet lidt nærmere fotografen.

objektet. Det var stadig i ro, skønt det syntes at svinge ganske lidt frem og tilbage. Så pludselig begyndte det at bevæge sig, først ganske langsomt, hvorefter det gradvis øgede farten. Jeg løftede da atter kameraet og tog billede nr. 2. - Jo mere fartøjet accelererede, jo stærkere blev den underlige støj, skønt jeg ikke blev klar over om dette var grunden, eller om det snarere var fordi det kom nærmere mod vor villa.

Straks efter jeg havde taget billede nr. 2, ville jeg forsøge at tage et tredje, men derfra hvor jeg stod var vi nu ude af stand til at se det mere, skønt vi stadig kunne høre dets brummen, der blev gradvis svagere.«

Moreno-familien løb straks ud af huset, men de var nu ude af stand til at se noget som helst til objektet.

»Objektet må have skudt en utrolig fart, da det kun tog os mindre end 15 sekunder at løbe udenfor. Vi konstaterede, at ikke blot fartøjet, men også lyden var forsvundet«.

Under det andet interview med forskerne var vidnerne i stand til at fremkomme med yderligere detaljer, som var af stor interesse. - Vinduet i rummet, hvor hr. Moreno befandt sig, var blevet åbnet af ham et kvarter tidligere, idet værelset var fyldt med cigaretrøg. På det tidspunkt hverken hørte eller så han noget usædvanligt. - Fru Moreno hørte den mærkelige summen straks da hun kom ud på trappegangen, fulgt af datteren Graciela. - De to kvinder havde været beskæftiget med husligt arbejde og tog sig ikke af de ydre omstændigheder (støj udenfor osv.). Vinduet i værelset, hvor de opholdt sig, vendte ud mod haven og var lukket. De havde ikke set noget usædvanligt gennem dette vindue.

Fru Moreno sammenlignede støjen fra fartøjet med en fløjtelyd, som fra udstrømmende gas, eller lyden fra en elektrisk motor.

Både mor og datter bekræftede, at beskrivelsen af objektets udseende: som en spids hat, af grålig farve, og mørkere på den nederste del, var korrekt. - Den øverste del af objektet skinnede ikke, men var ikke desto mindre noget lysere i farven. Hr. Moreno så kun een ensartet grå farve, »muldvarpegrå«.

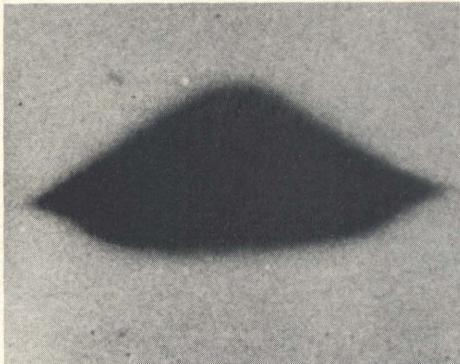
Lidt mindre end et minut var forløbet mellem det øjeblik hr. Moreno havde set fartøjet og til billedet blev taget. Mellem optagelsen af første og andet billede var der vel gået mellem 15 og 20 sekunder. Objektet var forsvundet i sydlig retning. Da familien var kommet udendørs, havde de ikke set andre mennesker derude, og da fru Moreno senere spurgte sine naboer, om de havde set noget usædvanligt, fik hun et negativt svar.

Hr. Moreno vurderede afstanden mellem sig selv og objektet til at være ca. 300 meter da han så det første gang, og at objektet var 4 til 5 mand i diameter. Hans datter mente det var af metallisk art, et slags flyvende objekt, og ikke et fly.

»Jeg er enig med Graciela«, sagde faderen. »Jeg må indrømme, at jeg aldrig har set et fly med den facon og et, der således kan stoppe op pludseligt i luften«.

ONIFE: »Kunne det have været en helikopter?«

Hr. Moreno: »Absolut ikke. Jeg siger Dem,

Kraftig forstørrelse af det første Las Grutas-foto.

Kraftig forstørrelse af det andet Las Grutas-foto. Læg mærke til, at formen ikke fremtræder helt ligesom på det første foto.

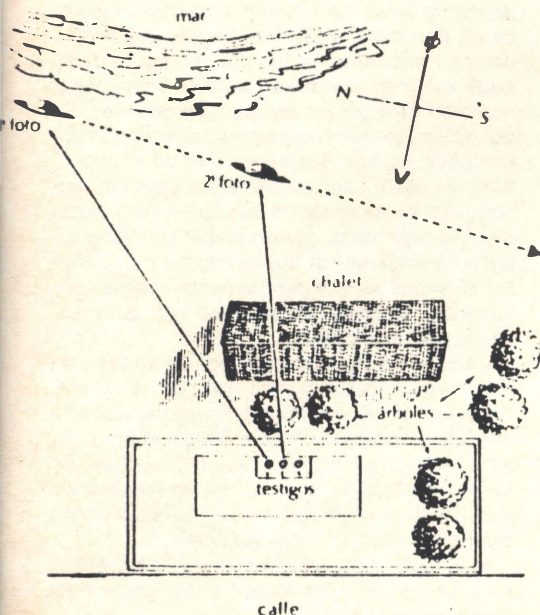
det var noget, som jeg aldrig nogen sinde før har set, noget fuldstændig ukendt. Det så jeg ved første øjekast, og det var derfor jeg hylede op og bad om mit kamera. Iøvrigt ville jeg ikke have lavet al den ballade, hvis det virkelig havde været et kendt objekt«.

ONIFE: »Og hvad mener De om det, fru Moreno?«

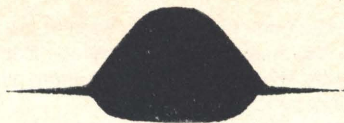
Fru Moreno: »Jeg er enig med min mand. Jeg har aldrig før i mit liv set noget lignende. Jeg tænkte, det er nok en af disse flyvende tingester; er det ufo, De kalder det?«

ONIFE: »Tror De fartøjet var styret, eller bemandet?«

Fru Moreno: »Tja, det er vanskeligt at sige, men da det begyndte at svinge, fik jeg det indtryk, at det prøvede at orientere sig om, i hvilken retning det skulle flyve.«

Oversigtstegning over observationsstedet. Mar = havet; chalet = (nabo)-huset; arboles = træer; testigos = vidnerne; calle = gade.

Objektets form, som det blev tegnet af datteren, Graciela Moreno.

Tegnet af fotografen, Francisco Moreno.

Objektet, som fru Moreno så det.

Vidnerne

Deres intellektuelle og kulturelle stade er godt, og specielt hvad angår hr. Moreno. De er alle ved godt helbred, og efterlod et udmærket indtryk hos forskerne. Man kunne iagttage en høj grad af objektivitet hos dem, og de lod ikke deres opfattelse påvirke af ydre faktorer. - De søgte ikke at gøre et stort nummer ud af deres iagttagelse eller at opnå popularitet.

Iagttagelsen

Vidnerne forklarede deres iagttagelse ganske enkelt, som de huskede at have set den. De gav først udtryk for deres mening om, hvad fartøjet var for noget, da de blev forespurgt af forskerne, og kun modvilligt. De understregede, at de aldrig nogensinde havde set noget tilsvarende. Deres forklaringer var sammenhængende, og der var kun en anelse forskel på forklaringen om deres observation, såsom objektets form og farve. Hr. Moreno bærer briller (han er en anelse nærsynet) med let grønlig-farvede glas og måske kan dette have bevirket, at objektets farve syntes at være lidt anderledes - ensartet grå over det hele - for ham.

Fotografierne

Filmen blev fremkaldt på normal vis. Begge eksponeringer og indstillinger var korrekte med henblik på den dags vejrsituation. På det første billede fremtræder objektets omrids lidt uskarpt, men det kan skyldes det uklare vejr den pågældende dag. Som hr. Moreno jo forklarede, var det umuligt at se havet. Fru Moreno og hendes datter påstod, at objektet var me-

get lysere på den øverste del (kuplen), og mørkere på den nederste. Denne detalje fremtræder ikke på billedet, men den anvendte film var ikke særlig følsom.

Mens objektet på det første billede fremtræder nøjagtig symmetrisk, så viser det andet en lille afvigelse herfra, og kuplen fremtræder her lidt mere omfangsrig, men det kan skyldes, at objektet var i bevægelse. - En fotogrammetrisk undersøgelse af de to fotos satte forskerne i stand til at fastslå, at der ikke var blevet anvendt tricks. De forsøgte også at finde frem til objektets størrelse, men da de ikke kendte den nøjagtige afstand fra objektet til vidnet, var dette umuligt. Ligeledes er en bedømmelse af objektets hastighed af samme grund frugtesløs.

Et uafhængigt vidne

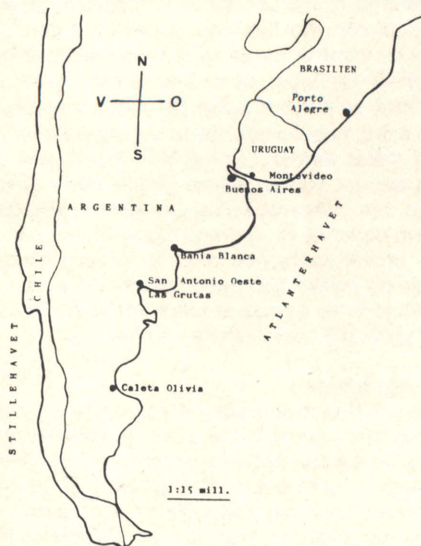
Et andet vidneudsagn kan måske bekræfte ægtheden af billederne, som hr. Moreno tog den 3. januar. - Samme dag befandt en handelsrejsende på 52 år, hr. Juan Carlos Ascenci sig i Patagonien, mere end 700 km syd for Las Grutas. Han havde en interessant iagttagelse, som han skrev om i et brev til ONIFE den 7. oktober 1975.

»Jeg skriver til Dem først og fremmest for at berette om en observation jeg gjorde den 3. januar i år. Den dag besøgte jeg byen Caleta Olivia i Santa Cruz; og da jeg allerede havde besøgt alle mine kunder, besluttede jeg at tage videre nordpå til Comodoro Rivadavia, som ligger i provinsen Chubut. Jeg havde netop forladt Caleta omkring kl. 09,30 (jeg er helt sikker på tidspunktet, da jeg hørte det på min radio i bilen) og var ca. 6 km fra provinsgrænsen. Da var det, at jeg lidt til højre og midt i bilens frontrude så et blændende klart lys på himlen. Jeg tog det nærmere i øjesyn, og jeg kunne nu se noget i retning af en genstand af metallisk art; det tilbagekastede solstrålerne, som forkromet metal gør, og det kom fra nord og havde kurs imod mig.

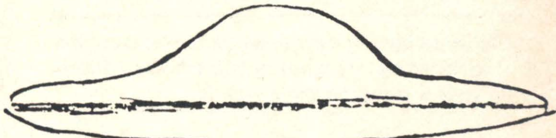
Jeg kørte nu meget langsomt, idet vejen snoede sig og man let kan køre galt på dette sted. I modsat fald kunne man let risikere et biluheld. Uden at tage øjnene fra genstanden bremsede jeg op og holdt ind til siden. Objektet passerede på den højre side af min vogn. Jeg mener det må have været ret tæt på, idet jeg hørte en slags summen eller susen der kan sammenlignes med den lyd vinden kan frembringe, når den suser igennem nogle persienner. Den bedste måde jeg kan beskrive lyden på er sådan: Ssswoooossh! - Jeg formoder objektet var omkring 100 meter borte fra min højre side, da det gled ud over havet, og i en meget lav højde, da jeg ikke behøvede at bukke mig ret meget ned for at kunne se det gennem sideruderne. Jeg formoder, at objektets størrelse kan sammenlignes med en stor bil's.

- Idet den passerede min vogn skrattede det i min bilradio, omtrent som det gør når et tordenvejr nærmer sig, men den dag var der ikke optræk til torden i området. Straks efter at objektet var draget af, stod jeg ud af vognen, og var endnu i stand til at se det forsvinde mod syd, imod Caleta Olivia, men det gled ud af min synsvidde i løbet af nogle sekunder.

Med hensyn til objektets form vedlægger jeg en tegning, som jeg mener nogenlunde viser hvorledes det så ud.

Oversigtskort over Argentina med observationsbyerne indtegnet.

Tegning lavet af Juan Ascenci af det objekt, han observerede ved Caleta Olivia samme dag, som Moreno-familien så og fotograferede et objekt ca. 700 km nordligere ved Las Grutas.

Efter at objektet var forsvundet og ude af syne fortsatte jeg til jeg nåede Comodoro. Undervejs, ved ankomsten til provinsgrænsen gjorde jeg holdt, og spurgte gendarmerne (som altid er posteret her), om de havde set noget ejendommeligt på himlen. Da de bekræftede dette, snakkede vi nogle minutter sammen om, hvad hver især havde observeret, og jeg kom til den konklusion, at det jeg havde set, var noget virkeligt eksisterende og ikke en hallucination (. . .)«

Konklusion

Forskerne betragtede Las Grutas-rapporten som yderst pålidelig, og det især på grund af sammenhængen i vidnernes beretning, vidnernes personlighed, samt de to fotos, der stemmer overens med den vigtigste del af denne rapport. - I samme grad kan lighedspunkterne i hr. Ascenci's og Moreno-familiens observationer kun medvirke til at forstærke tiltroen til de to fotos ægthed. Tegningen som hr. Ascenci sendte, kan sammenlignes med de to fotos, der blev taget et kvarter tidligere, og beskrivelsen af støjen er sammenfaldende i de to tilfælde. - Imidlertid må vi påpege, at detaljerne (i Morenos obs.) kunne være kendt af hr. Ascenci, idet hans brev først blev sendt flere måneder efter at Moreno-fotografierne blev offentliggjort i et argentinsk ufo-tidsskrift. Ikke desto mindre er der et vigtigt punkt, som den handelsrejsende ikke kunne have vidst noget om, og det er den nøjagtige bane (anført ret ubestemt i artiklen), som objektet fulgte. Forskerne var i stand til at fastslå, at banen, i retning mod syd/syd-vest, skulle passere direkte over det andet observationspunkt, selvfølgelig forudsat, at objektet ikke ændrede kurs i sin rute. De 15 minutter det tog at komme fra Las Grutas til Caleta Olivia vil svare til en fart på ca. 2.900 km i timen.

Som lovet i UFO-NYT nr. 4/77 bringer vi her - fra dr. J. Allen Hynek's tidsskrift IUR - en mere detaljeret gennemgang af professor Sturrock's undersøgelse om:

ASTRONOMER og **UFOer**

1. del: Holdninger

I denne artikel vil vi give en oversigt over en undersøgelse foretaget af dr. Peter Sturrock fra Plasma Research Instituttet ved Stanford Universitet. Han er formand for American Institute of Aeronautic and Astronautics Study Group on Anomalous Aerial Phenomena.

Efter at have bemærket de alvorlige uoverensstemmelser i Condon-rapporten og at nye, mindre formelle undersøgelser af UFO-fænomenet har fundet sted, fremhæver dr. Sturrock, at der endnu ikke inden for videnskabens verden er nogen samstemmende mening om emnet, fordi det virker afskrækkende på grund af dets anakdoteagtige natur. Det er nødvendigt, at videnskabsforskere udveksler relevante videnskabelige data, hvis de skal medvirke til løsningen af ufo-problemet. Når dr. Sturrock tidligere har rettet forespørgsel herom, viser det sig, at videnskabsmænd gerne vil medvirke hertil, hvis de tilsikres diskretion.

I maj 1975 fik American Astronomical Society's 2.611 medlemmer (der består af professionelle astronomer, fysikere og matematikere) tilsendt et spørgeskema.

1.356 - eller 52% - af dem returnerede spørgeskemaet uden yderligere henstilling (»rykkerskrivelse«).

Kun 2,5% af de adspurgte frafaldt ønsket om anonymitet. - Der blev stillet 12 spørgsmål angående dem selv og deres indstilling til og erfaring vedrørende ufoerne.

Spørgeskemaets opbygning

Spørgeskemaet var opdelt i 2 grupper.

I første gruppe spurgtes om: alder, observationsastronom eller ikke, højeste akademiske grad, uddannelsesfelt, informationskilder om ufoer, om man havde diskuteret med ufo-vidner, om man selv havde været vidne til en ufo-observation.

I anden gruppe spurgtes om: mening om ufo-problemet, mening om beslægtede områder, personlig vurdering af årsager til ufo-observationer, ønske om mere oplysning, ønske om at medvirke i ufo-forskning.

Hvad svarede videnskabsmændene så?

Her er nogle af de stillede spørgsmål og en analyse af svarene.

Sp. 1.: Hvad er Deres skøn over det samlede antal timer, De har tilbragt med at læse om eller på anden måde skaffet Dem oplysninger om ufo-problemet (mindre end 2, 2-7, 8-50, 51-365, mere end 365)?

Når man sammenligner tiden brugt til læsning med de pågældendes alder, er der en let stigning (jo ældre, jo mere tid), som er logisk. Omkring 80% af de svarpersoner faldt ind under »2-7« og »8-50« timers rubrikkerne. Sidste gruppe havde flest svar uanset alder eller ønske om anonymitet.

Sp. 2: Oplysninger ønskes om informationskilder (i nævnte rækkefølge): Aviser og populære magasiner, populære bøger, bøger og artikler af anerkendte videnskabsfolk, undersøgelse af sagsmateriale, førstehåndsundersøgelse, andre.

Sp. 3.: Tror De at ufo-problemet (udvælg en af følgende): a: afgjort fortjener, b: sandsynligvis fortjener, c: muligvis fortjener, d: sandsynligvis ikke fortjener, e: afgjort ikke fortjener videnskabelig undersøgelse.

På spørgsmål 3. svarede 23% »afgjort«, 30% »sandsynligvis«, 27% »muligvis«, 17% »sandsynligvis ikke« og 3% »afgjort ikke«.

Af dette fremgår det, at 53% har en positiv holdning og 20% en negativ holdning til emnet. De, der svarede (i det følgende kaldet »resp.« for respondenter, svarpersoner), og som havde ønsket anonymitet, var afgjort mere negative end de andre.

En positiv holdning over for ufoer aftager med stigende alder: videnskabsfolk i aldersgruppen 21-30 år går ind for videnskabelig undersøgelse, mens de, der er over 60, ikke gør det. En af de ting, der falder mest i øjnene, er forholdet mellem holdningen (indstilling) og den tid, der er tilbragt med at læse om emnet: jo mere resp. havde læst om emnet, jo mere ønskede de videnskabelig undersøgelse af fænomenet.

Er det antallet af timer tilbragt med at studere emnet, der er grunden til deres holdning - - eller - er deres holdning grunden til antallet af timer brugt på at studere emnet?

De ældre forskere har læst lige så meget som de yngre, men alligevel er flere ældre mere pessimistiske angående videnskabelig undersøgelse.

Informationskilder (Sp. 2.) har også forbindelse med resp.s mening.

Den stærkeste positive påvirkning skete gennem populære bøger og videnskabelige kilder, mindre af sags-undersøgelser og førstehåndsundersøgelse og næsten ikke af aviser og blade.

Sp. 4.: Hvis ufo-problemet skal underkastes videnskabelig undersøgelse, hvilke af følgende områder anser De så for at være relevante: aeronautik, astronomi, meteorologi, fysik, psykologi, sociologi?

Rækkefølgen af svar blev:

Meteorologi fik	82%
Psykologi fik	76%
Astronomi fik	69%
Fysik fik	68%
Aeronautik fik	40%
Sociologi fik	34%
Andet fik	8%

Sp. 5.: Har De nogensinde diskuteret en ufo-rapport med et troværdigt vidne? Hvis ja, var De i stand til at forklare rapporten tilfredsstillende for Dem selv? Tilfredsstillende for vidnet?

Sp. 6.: Har De nogensinde selv været vidne til eller fået nogen instrumental optagelse af nogen hændelse, som De ikke kunne identificere og som måske kunne henføres til ufo-fænomenet? Har De skrevet rapport om hændelsen?

70 resp. svarede »ja« til spørgsmål 6. Otte af dem kom til det resultat, at de kunne identificere det, de havde set, så de bliver her ikke betragtet som vidner. Dette giver 62 »vidner« mod 1250 »ikke-vidner«. (Der var faktisk 65 tilfælde alt i alt; nogle rapporterede mere end et). Af de 70 tilkendegav kun 18 (26%), at de havde forsøgt at rapportere deres observationer til et formelt organ.

Ved at sammenligne spørgsmål 6 med sp. 1 ses det, at der er bemærkelsesværdig flere natobservatører blandt »vidner« end blandt »ikke-

vidner«; begge grupper har en ens fordeling hvad angår uddannelser og virkefelter. »Vidnerne« har tilbragt mere tid med at studere ufo-problemet end »ikke-vidnerne«. Som før spørger Sturrock: kom observationen først og medførte en ny interesse for at læse om ufoer - - eller - førte en tidligere beskæftigelse med ufolitteratur vidnet til at misfortolke et IFO . . . eller i det mindste til at være mere påvirkelig, når han betragtede himlen?

Når man undersøger svarene på spørgsmål 3 og spørgsmål 7, havde resp., der var »vidner«, gennemgående gjort mere brug af de forskellige kildematerialer, specielt sagsrapporter og førstehåndsundersøgelse. Som den vigtigste oplysningskilde havde »vidnerne« gjort mere brug af publikationer fra videnskabsmænd, sagsrapporter og førstehåndsundersøgelse end »ikke-vidnerne«, medens de havde benyttet sig mindre af aviser, tidsskrifter og populærbøger. Spørgsmålene nr. 5 og 6 viser i svarene, at et udtalt større antal resp. inden for kategorien »vidner« havde talt med andre vidner om deres observationer. Pudsigt nok mente flere fra kategorien »ikke-vidner« at have været i stand til på en for rapportøren tilfredsstillende måde at forklare denne hans observation, end folk fra »vidne« gruppen.

Hvordan adskiller gruppen »vidner« sig fra »ikke-vidne« gruppen vedrørende spørgsmål 4?

Et spinkelt flertal blandt ikke-vidnerne gik ind for videnskabelig undersøgelse, hvorimod vidne-gruppen krævede dette meget stærkt.

22% af »ikke-vidnerne« men 53% af »vidnerne« var at finde i kategorien, der mente, at ufo-problemet afgjort fortjente videnskabelig undersøgelse! En beregning af de *forventede* svar fra »vidner« og »ikke-vidner« blev nu lavet ud fra forskellen i den tid, de havde brugt til at læse, og den overensstemmelse, der var mellem »læsetid« og besvarelserne af det under spørgsmål 4. behandlede. Den store stemmeprocent blandt vidnerne i de positive kategorier oversteg langt det beregnede antal. Dette viser, at deres »held« med at observere ufoer går langt ud over den bevidste forskning, de udfører.

I spørgsmål 7 fik videnskabsmændene 8 forskellige givne forklaringer blandt hvilke de skulle fordele 100% for således at vise, hvilken sandsynlighed de tillagde hver af de 8 som forklaring på en given sag, som deres AAS-kolleger kunne forelægge under spørgsmål 6.

International UFO Reporter benytter samme procedure i konklusionen af de bedste sager.

Nedenfor opstilles de 8 foreslåede alternativer med deres procentvise svar: Svindel: 12%, kendt fænomen: 22%, ualmindeligt fænomen (f. ex. kuglelyn): 23%, ukendt apparatur af jordisk oprindelse: 21%; de sidste fire er »ukonventionelle« forklaringer: ukendt naturfænomen: 9%, apparatur af fremmed oprindelse 3%, specificerbar »anden« årsag 3%, uspecificerbar »anden« årsag 7%.

Alle aldersgrupper - unge som gamle - lagde mindst 75% vægt på de fire førstnævnte konventionelle forklaringer, de resterende sidste (4) fremmedartede forklaringer indtager en mindre betydende plads. De ældre videnskabsfolk var lidt mindre villige til at acceptere en exotisk hypotese end de yngre. »Vidnerne« var mere villige til at acceptere dem end »ikke-vidnerne«, og forøget læsning førte til forøget accept af disse fire forklaringer, skønt de exotiske forklaringer i intet tilfælde kom til at udgøre majoriteten af sandsynligheder.

Sp. 8.: Kunne De ønske at få mere oplysning om ufo-problemet?

75% af resp. svarede »ja«; de blev derpå spurgt, hvordan de ville foretrække at modtage disse oplysninger? Her er rækkefølgen af de givne (afgivne) svar:

Oversigts- og forskningsartikler i videnskabelige tidsskrifter 92%, foredrag 32%, bøger 31%, symposier 26%, andet 8%.

Den alt-foretrukne præsentationsform er den, der hidtil er blevet mindst benyttet.

Sp. 9. Hvis De kunne se nogen måde, hvorpå De kunne være med til at løse ufo-problemet, kunne De så tænke Dem at gøre det? Har De udsigt til en sådan mulighed?

Omkring 1/5 af resp. svarede, at de ikke ønskede at hjælpe. Af de resterende, som gerne ville, kunne dog ca. 90% ikke se nogen måde, på hvilken det kunne gøres. Ønsket om at hjælpe var aftagende med alderen, fra en størrelsesorden af 88% blandt de 21-30-årige og ned til 65% af de over 60-årige. Også ønsket om at hjælpe og muligheden for at se, *hvordan* man kunne, steg drastisk med stigende læsetid!

Det sidste spørgsmål var forbeholdt yderligere kommentarer:

13 resp. var kritiske over for emnet eller (spørgeskema)-undersøgelsen. 50 var optimistiske (opmuntrede), 34 tilbød assistance, og 7 tilkendegav, at de allerede studerede ufofænomenet aktivt.

I et forsøg på at finde frem til motiverne for de 48% af AAS medlemmerne, som ikke besvarede undersøgelsen, blev et andet kort spørgeskema sendt ud til 100 medlemmer, tilfældigt udvalgt blandt dem, der ikke havde reageret. To af disse kunne ikke findes af postvæsnet, og 55 af de resterende 98 blev returneret. 18 svarede, at det var med vilje, de havde undladt at besvare den første henvendelse, 36 sagde, at det ikke var med vilje, og 1 returnerede det originale spørgeskema anonymt. Ved at behandle dette andet spørgeskema som en biundersøgelse af de resterende 48%, kender vi nu motiverne for alle AAS's medlemmer på nær 21%.

I dette nummer af International UFO Reporter (IUR) er vi blevet præsenteret for AAS's videnskabsfolkenes holdning, - men hvad med deres egne ufo-rapporter? Hvorledes stemmer de 65 ufo-observationer foretaget af *astronomer* overens med den store strøm af ufo-rapporter? Dr. Sturrocks behandling af denne side af sagen vil fremgå af 2. del af denne artikel.

IUR's kommentar til 1. del:

Det er interessant at sammenligne IUR's løbende undersøgelser af offentlighedens almindelige indstilling med astronomers meninger og stillingtagen.

Vi finder rækkefølgen af punkter usædvanlig i spørgsmål 4.; vi ville ikke have valgt meteorologi som første punkt.

For at afsløre IFOer har rækkefølgen været: astronomi, aeronautik og så meteorologi og fysik. Når vor opmærksomhed vendes mod de resterende ufoer, må psykologiske og sociologiske overvejelser komme ind i billedet.

Vedrørende spørgsmål 2. er den største del af vore vidner ikke læsere af ufo-litteratur; de får deres information fra TV og aviser, men dette forhindrer dem dog ikke i at lægge et betydeligt kendskab for dagen vedrørende ufoforekomster og ufoernes måde at optræde på!

Når alt kommer til alt har astronomen kun et virkeligt fortrin fremfor den læge mand, - evnen til at eliminere »astronomiske« IFOer. For mange aspekter er involveret i ufo-problemet til, at man kan »specialisere« sig i det. Bemærk også, at astronomers realistiske forhold til interstellare afstande kan have haft indflydelse på, at kun 3% mente, at ufoer er »apparatur af fremmed oprindelse.«

2. del: Observationer

I dette afsnit vil vi undersøge de egentlige observationer, som 5% af astronomerne har gjort.

Af de 1.356 astronomer, som besvarede spørgeskemaet, anførte 62 af dem at have set - eller via deres instrumenter registreret - i alt 65 tilfælde, som de ikke kunne identificere. Undersøgelsen afslørede, at disse vidner adskiller sig fra de andre astronomer på forskellige måder: De er mere positive i deres syn på ufo-sagen rent videnskabeligt set, har tilbragt mere tid med at læse om ufoer og er mere fordomsfrit indstillede med hensyn til ukonventionelle forklaringer.

Kun 18 af disse resp. - eller 30% - havde prøvet at give rapport om deres observationer til andre: 7 til Air Force, flåden eller NORAD, 1 til politiet, 2 til lufthavnsmyndigheder, 7 til andre videnskabsfolk og 1 til en avis. Endvidere viste det sig, at 63% af vidnegruppen sædvanligvis studerede nathimlen sammenlignet med kun 50% »ikke vidne« gruppen.

Hvad så astronomerne så?

Medregnet i astronomernes beretninger var der 10 tilfælde, som kunne identificeres af de adspurgte, men som blev anset for at kunne have interesse. Det var f. eks. de »sædvanlige« IFOs; flylys, ting til undersøgelse af den øverste atmosfæres skyer, et fly, der fløj med reklamer, en stjernespejling og solrefleks fra en sky. Tre ud af 65 beretninger havde ingen beskrivelser; resten passede ind i Hyneks 6-kategori-system* på følgende måde:

39 NATTELYS (NL)

Punktlys	12
Formationer	4
Diffuse lys	4

---

*) *Se en detaljeret beskrivelse af kategorierne - med eksempler - i Hynek's bog: UFO - Dokumenteret, der kan købes gennem SUFOI. Se omslagets side 3. Red.*

»Projektørbelyste skyer« uden skyer	3
Runde skiver	4
Diverse	5
Genstande, der bliver »skudt ud«	2
Fotograferede ting	4
Registreret med fotometri	1

18 DAGSLYSSKIVER

Fjerne objekter	5
Runde skiver	6
Diverse	4
Fotograferede	3

3 RADAR VISUEL AFLÆSNINGER

Radar alene	1
Radio-teleskop	2

2 CE II'tilfælde (Nærobservationer)

Elektromagnetisk påvirkning af biler	2

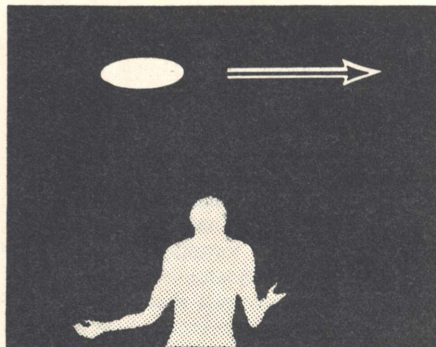
Brugen af udtrykket Dagslys-Skiver (DD) er til en vis grad billedlig, idet noget af det sete var for langt borte til at kunne tydes, eller forekom at være aflangt eller kugleformet.

Vi har også tilladt os at anbringe »elektromagnetiske« tilfælde under gruppen nærobservationer (CE II) selv om de ikke fandt sted inden for en afstand af 150 meter, - for i alle tilfælde »påvirkede de omgivelserne«.

Det under Nattelys anførte fotometri-resultat blev ikke observeret direkte, men blev mistænkt for at være årsag til en forøgelse i den målte lysstyrke, da det passerede teleskopets synsfelt - selv om det måske kan tilskrives et instrumentalt problem. De fotograferede observationer var ikke nødvendigvis så provokerende som nogle af de andre tilfælde. Et af dem var taget af et satellitsporingskamera; det blev imidlertid anset for at være en genindfanget Lunik III.

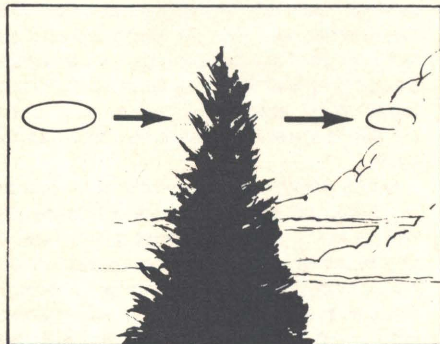
De 65 detaljerede observationer repræsenterer netop så stor en variation i »besynderlighedsgrad« - lige fra meget provokerende til ting af mindre interesse - som vi kender det fra hovedstrømmen af ufo-rapporter. Så fremfor at forsøge at kommentere alle disse sager i detaljer her på begrænset plads, har IUR valgt at præsentere nogle af de mere interessante her.

Dato:	Tid:	Type:	Varighed:	Sted:
8/54	kl. 10.45	NL	3-4 sek.	Park Hills, Kentucky

Ensartet strålende hvid rund skive - 20 gange månens størrelse og meget mere skinnende. Den bevægede sig fra V til NØ med meget stor fart. Anslået højde: 150 meter. Diameter: ca. 30 meter. Objektet bevægede sig lydløst og forsvandt pludseligt. Vidnet har ikke selv nogen forklaring på det sete, som syntes at være et fast legeme.

Dato:	Tid:	Type:	Varighed:	Sted:
24. marts 67	kl. 10.45	DD	50 sekunder	Catalina obs., Arizona

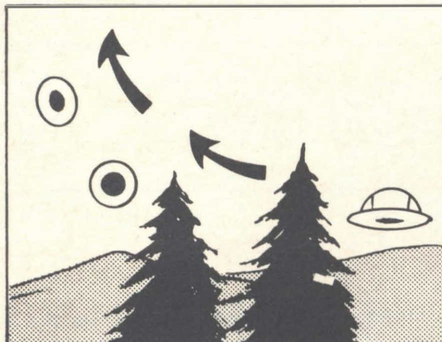
Hvid ovalt formet objekt på størrelse med månen. Skarpt afgrænset, ingen detaljer, skygger eller dampspor (kondensstribe). Objektet bevægede sig lydløst i en lige linie fra NV til NØ med konstant fart og ændrede langsomt form fra aflangt til mere cirkelrundt. Dette mente vidnet skyldtes den øgende afstand, ligesom størrelsen i forhold til farten udelukker, at det kan have drejet sig om et fly eller en ballon. Anslået størrelse: 70 meter. Anslået fart: 1.000 km/time i en afstand fra obs. på fra 10 til 20 km (objektet forsvandt tilsyneladende i skyer i en afstand af ca. 20 km).

Dato:	Tid:	Type:	Varighed:	Sted:
midt i 1964	kl. 22.00	CE II	5 sekunder	Westford, Massachusetts

»Lynglimt« 8 km mod syd, særdeles kraftigt i en brøkdel af et sekund samtidig med en midlertidig afbrydelse af lyset på både en modkørende bil og vidnets bil, hvor også radioen satte ud. Vidnet, som er meteorolog, fortalte, at himlen var klar, og at der i Boston-området hverken var Cumulonimbus-skyer, elektriske storme eller radar-ekkoer hele aftenen. Lyd hørtes ikke.

Dato:	Tid:	Type:	Varighed:	Sted:
11. okt. 74	kl. 16.10	CE II	8-10 sek.	Cloudcroft, New Mexico

Skive med kuppel. Den var 5-6 gange solens størrelse. Farven: mat-sølvgrå ingen lysreflekser fra solen, som stod bag observatøren i vest. Objektet bevægede sig fra SØ til NV på en lige kurs; så i de sidste 2-3 sekunder af observationstiden drejede det opad og accellererede hurtigt. Det roterede ikke. Det blev observeret på en anslået afstand af mindst 400 meter. Der var tynde Cirrus-skyer og spredte Cumulus-skyer, men objektet forsvandt ikke på noget tidspunkt bag dem. Da observatøren forsøgte at sætte sin lastbils fart op, gik motoren i stå. Det var noget, den aldrig havde gjort før. Transistorbåndoptageren virkede dog hele tiden.

Der blev også givet rapport om to unormale radio-teleskopmålinger, foretaget dels den 16. maj 1960, dels den 11. jan. 1961. Disse viste tilstedeværelse af radiobølgekilder, som ikke kunne forklares på tilfredsstillende måde, selv om man mente de nok havde naturlig forklaring og var menneskeskabte.

Der blev afgivet 1 radarrapport, men denne manglede visuel bekræftelse.

Vidnet var fungerende officer på et US skib ud for Cape May, New Jersey. Det var i februar 1951. Skibets radar registrerede spor fra et fast objekt (»ikke et falsk radar-ekko«), der bevægede sig med hastigheder på op til 8.000 km/timen. Det stoppede pludseligt op og steg derefter lodret op over Nantucket, hvor det forsvandt uden for radarens rækkevidde i en højde af ca. 250 km.

Konklusion:

Vi har nu af dr. Sturrocks undersøgelse over AAS's medlemmer set, at videnskaben har sine tanker og meninger om ufo-emnet, og størsteparten af dem er optimistiske m. h. til emnets videnskabelige interesse. Vi har også erfaret, at der blandt en lille del af videnskabsmændene er den samme tendens til at rapportere om forskelligartede og forbløffende ufo-observationer som hos folk i al almindelighed!

IUR's kommentar til 2. del:

Det var interessant at se den interesse, CBS og NBC TV-stationerne viste Sturrocks undersøgelse.

Nogle af de tilfælde, der er beskrevet i Sturrocks undersøgelse, er af største interesse for IUR i betragtning af »besynderligheden« af det sete i forening med observatørernes troværdighed.

Det er bare trist, at så lang tid er gået, siden

observationerne fandt sted, idet IUR ellers kunne have bragt andre muligt vigtige observations-instanser ind i billedet, f. eks.: FAA, militæret, og NORADs radarstationer. Astronomernes rapporter viste sig at ligge på linie med hovedparten af observationer gjort af almindelige mennesker, idet de viste samme (nedslående?) høje grad af forskellighed med hensyn til udseende og adfærd. De adskiller sig dog på eet punkt, nemlig derved, at astronomer er vant til at udarbejde *komplette og detaljerede* beretninger om deres observationer. Det er bemærkelsesværdigt, at astronomer er forsigtige med »formodninger« og foretrækker f. eks. at angive den tilsyneladende størrelse fremfor uden hjælpemidler at gætte på den *virkelige* størrelse. Deres beretninger er et værdifuldt bidrag til de løbende ufo-rapporter.

International UFO Reporter
nr. 3, marts og nr. 4., april 77
oversat af /KML

ufo rapporter
DANMARK

Fra referatet til forrige nummer blev afleveret og op til dags dato har Rapportcentralen kun modtaget 28 rapporter. Der har desuden været en del telefoniske henvendelser.

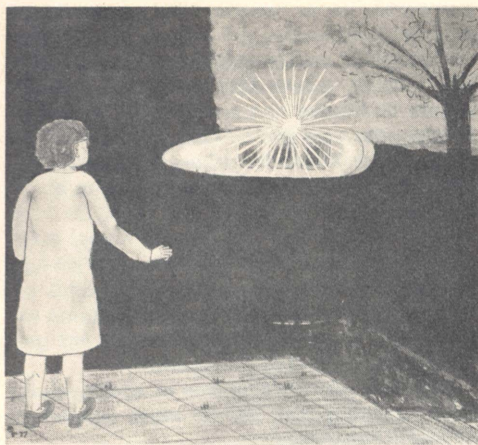
I dagene mellem den 19. september og 23. september afvikledes en kombineret flyve- og luftlandsætningsøvelse benævnt ARROW EXPRESS. I øvelsen medvirkede et meget stort antal fly, og der blev udført en hel del natteflyvning. Dette har givet anledning til mange henvendelser. Det er muligt, at der mellem forespørgslerne har været UFO-observationer; men har observationen kun drejet sig om et eller flere lys, må rapportcentralen i første omgang - indtil der foreligger flere detaljer - registrere disse som lysfænomener hørende til øvelsen.

Vi starter med en rapport fra 1976:

En aften kl. ca. 22.30 først i juni 1976 sidder en ældre dame i Fredensborg i sin dagligstue og læser, da hun får lyst til at gå udenfor for at betragte stjernehimlen. Da hun går ud ad hoveddøren til terrassen, bemærker hun, at der er usædvanlig lyst i haven, meget lysere, end når gadelygten normalt oplyser terrænet. Da hun ser til højre ud i haven, møder der hende et mærkeligt syn. I en afstand af 10 meter og ca. 1 meter lavere end terrassen svæver der ca. 40 cm over græsset en oval kobberagtig tingest (af »farve som en nypoleret kobberkedel«). Fruen anslår den til at være ca. 2 meter lang og 80-90 cm høj.

På siden af genstanden, som er torpedoformet, ses 3 firkantede vinduer, som hver har en lille forhøjning øverst i højre side. Vinduerne har tre størrelser med det største i den ene ende, som observatøren mener er den forreste del af objektet (til højre). Omkring vinduerne er der en 15 cm bred rillet, honningfarvet ramme. Vinduerne består af noget, der minder om Marieglas, og i dette changerer forskellige farver, som overfladen på en sæbeboble, - og det er på dette tidspunkt ikke muligt at se noget inde i genstanden. Øverst på midten af genstanden er der et skarpt lysende punkt, som udsender kobberfarvede lysstråler i alle retninger, nærmest som refleks fra en stærk lyskilde. Skråt til højre bag genstanden og fra dens underkant og ca. 2-3 meter opefter ses et orange (grumset) firkantet lysfelt uden skarpe afgrænsninger. Observatøren sammenligner det med et lysbilledlærred, men mere skyagtigt. Uden for lysfeltet og genstanden er alt totalt mørkt, således at de nærmeste træer, buske samt græsset ikke kan ses. Da objektet under observationen et øjeblik gør en langsom kort bevægelse til højre, er fruen bekymret for, at det skal bevæge sig ind i et rosenbed og ødelægge dette.

Observatørens første reaktion på den mær-

kelige hændelse er, at det måske kan være, nogle af kvarterets børn ville lave sjov med hende. Hun spekulerer over, hvorledes de har kunnet transportere »det« ind i haven. Hun opgiver dog tanken om børnestreger og funderer nu over, om det skulle være naboen, som er ophavsmanden til spøgen. Hun beslutter sig så til at undersøge sagen, - men da hun drejer til højre for at gå ned ad trinene til haven, opdager hun, at der 2½ til 3 meter oppe i luften, omtrent i højde med tagrenden og ind mod denne befinder sig en vandretstående, ca. 15 cm bred grå-hvid lysende halvring, hvis diameter er ca. 60 cm. Oppefra og skråt ned mod ringen ses nogle 1 meter lange lysstråler hvis styrke betegnes som middel. Observatøren bemærker, at omgivelserne ikke oplyses af dette lysfænomen.

Observatøren, som står helt uforstående over for hændelsen, går nu ned ad trinene fra terrassen til haven for at undersøge den kobberfarvede genstand - men er kun nået nogle få trin ned, da noget nyt sker. Bemærker nu, at der i det bageste vindue (på genstanden) kommer en vandret skygge til syne. Denne skygge bevæger sig fra venstre mod højre inde i genstanden. Da skyggen efterhånden har dækket nederste 2/3 del af de to bageste vinduer og derefter kommer til syne i det tredie vindue, har observatøren fået en fornemmelse af, at der »er noget« inde I genstanden. Hun bliver bange og tænker: Lad mig komme væk herfra!

Observatøren vender derfor om og skynder sig op på terrassen og ind i huset og videre op på 1ste sal for derfra at betragte genstanden. Desværre vælger hun - af bar forvirring - et vindue, som vender 90° i forkert retning og kan derfor ikke se objektet. Hun går ned på terrassen igen, men opdager så, at der intet er at se mere.

Under hele hændelsen, som varede 4-5 minutter, hørtes ikke nogen lyd eller mærkedes nogen varmepåvirkning fra genstanden.

Vejret var den pågældende aften klart og vindstille.

Da fruen næste dag undersøger stedet, hvor objektet befandt sig, var der intet at se. Ingen mærker, intet afsvedent græs, ingen brækkede grene eller lignende.

Fruen, som var ret chokeret over hændelsen, fortalte kun en veninde om oplevelsen. Venindens reaktion var den kendte: »Et ufo landede i din have! - næh, hold nu op!« - -

Og derfor gik der lang tid, inden SUFOI fik kendskab til sagen.

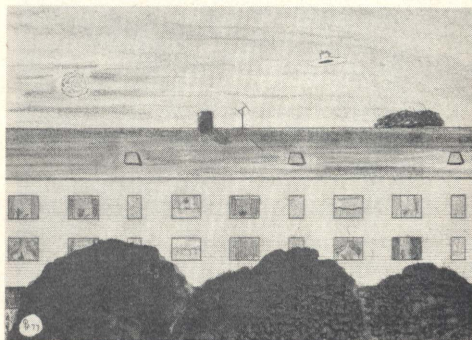
P.S.
Genstandens »skrog« var i eet stykke, uden sammenføjninger af nogen art.

HP/XP

22. maj 1977, kl. ca. 19.30 - ca. 2 minutter
4800 Nykøbing Falster
Nord 45° - Syd 45°

Rapportøren fortæller følgende:

Jeg så tilfældigt op på den blå himmel, der var uden skyer, da denne flyvende ting, som bestemt ikke var en flyvemaskine, ligesom gled gennem luften for pludselig at blive væk. Jeg kiggede i den retning hvor jeg først så den, og

da kom der en magen til, den forsvandt også på samme måde samme sted (som den første). Jeg kan ikke rigtig bedømme hvor langt væk de fløj, men jeg havde rigelig tid til at se dem rigtigt.

Rapportøren fortæller videre, at begge objekter var sølvfarvede. Der hørtes ikke en lyd fra dem under observationen. Begge objekter var ca. 25-30 cm set fra observationsstedet.

7. juli, kl. 22.47 - 8 minutter
4900 Nakskov
Vest 10° - Vestsydvest 20°

Rapportøren, en ung pige med bopæl i 2900 Hellerup, fortæller:

Min ven og jeg havde været ude og gå en tur og var på vej hjem, da vi så et orange lys direkte mod vest. Vi troede først, at det var brand i en stor gård, som ligger i den retning, men da vi kiggede lidt mere, så vi, at det var lidt for meget mod nord og lidt for højt oppe (lige over trætoppene) til, at det kunne være nogen gårdbrand.

Vi opdagede nu, at det var to orangelysende kugler, den til højre var lidt højere oppe end den anden. De var lige over trætoppene. Efter 4 minutter »slukkedes« den øverste pludselig for et halvt minut senere at komme til syne meget højere oppe, måske 120-150 meter. Et minut senere slukkedes den anden også, og 20 sekunder efter lyste den op igen, ved siden af den første, stadig forskudt i forhold til hinanden. Lysene var meget urolige, og vi opdagede at det skyldtes, at de bevægede sig, »fløj«. De kom næsten direkte mod os. Det gik meget langsomt. Jeg turde ikke stå der mere, så vi gik ned af vejen, derfor så vi desværre ikke, hvornår eller hvordan de forsvandt. Begge objekterne var forsvundet et par minutter senere, da jeg igen havde fået lidt mod og gik udenfor.

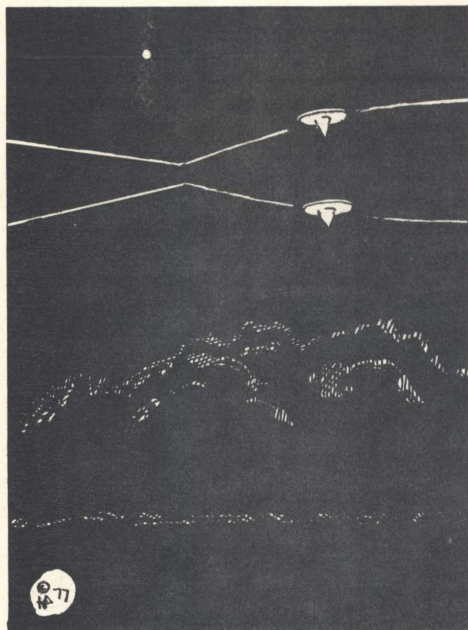
Størrelsen var omtrent som en lillefingernegl målt i udstrakt arm; der var ingen lydeffekter knyttet til observationen.

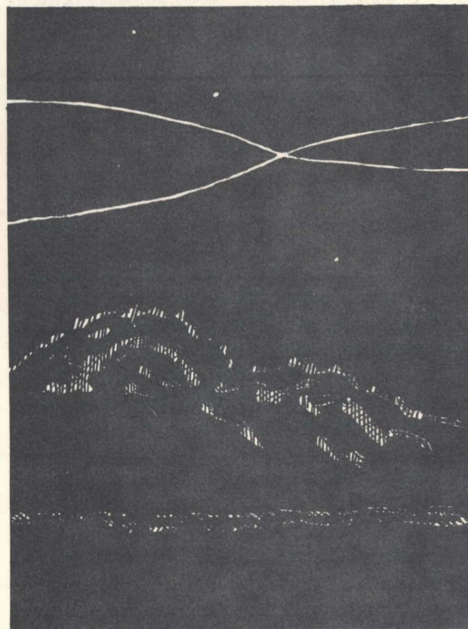
22. juli 1977, kl. 00,30 - 10-15 sekunder
2650 Hvidovre
Østnordøst 90° - Vestsydvest 40°

Rapportøren fortæller:

Torsdag aften eller rettere fredag nat gik jeg ude i min have og betragtede den fuldkommen stjerneklare nattehimmel. Pludselig kom 2 ufo-

Hvidovre. 22. juli 1977.

Sjælland, 24. juli 1977

er til syne over hovedet på mig. De fløj side om side, idet de dog nærmede sig hinanden. Da de var meget tæt ved hinanden, fløj de fra hinanden igen, idet de hver for sig beskrev den samme kurve, blot modsat. Igen nærmede de sig hinanden, og denne gang var de så tæt på hinanden, at det så ud som om de byttede plads. Men jeg formoder, at de igen fløj fra hinanden, hvorefter de igen fløj side om side, og pludselig var de væk.

Selve flugten virkede usikker, »svævende«. Lyset fra dem var noget sløret, »spøgelsesagtigt«, men markerede dog kanterne skarpt. Farven antagelig rosa. Jeg forestiller mig, at det var rummet mellem 2 roterende skiver, der var oplyst.

Desuden var der »noget« nedenunder, som var svagt belyst.

De to fartøjer var nøjagtig ens, ens belyst, lige store og fløj lige hurtigt. Størrelsen var ca. 3/4 af månens diameter.

24. juli 1977, kl. 21.20 - 1 minut
Hovedvej A 1, nær Ottestrup mellem 4200 Slagelse og 4180 Sorø
Syd 25° - Nord 25°

Rapportøren, der kom kørende fra færgen, opdagede pludseligt et objekt, skråt til højre for hovedvejen omkring 7-8 km forude. Objektet fløj med jævn hastighed, det lyste stærkt gult og havde en lang grøn hale efter sig. Da rapportøren var I bil, hørte han ikke, om objektet udsendte nogen form for lyd, og det forsvandt mod nord ved gradvis at blive mindre og mindre.

24. juli 1977, kl. 21.42 - 1 minut
2970 Hørsholm
Sydøst 25° - øst 35°

Rapportøren beskriver et objekt, der på alle punkter: størrelse, farve osv. minder om objektet observeret på A 1 tidligere på aftenen. Om hændelsesforløbet fortæller han:

Jeg kom kørende i bil og så med ét en lysende kugle med en lang grøn hale komme svævende fra sydøst mod nord. Det forsvandt om bag nogle træer, og hvor det standsede, slukkede halen. Lidt efter fløj det videre. Objektet steg svagt og forsvandt ind i skyerne mod øst.

C.H.

7. august 1977, kl. ca. 22.30 - 20 minutter
Motorvejen A 3 nord for Niverød, 2990 Nivå
Nord 25° - Sydøst 10°

Observatøren kom sammen med sin veninde kørende i bil fra København mod Helsingør (Nygård) ad hovedvej A 3. På strækningen nord for Jægersborg får de i nordlig retning lavt over horisonten øje på et stillestående objekt, som fører hvidt, grønt og rødt lys. Efter at de har iagttaget det i nogle minutter, slukkes lyset pludseligt. Da de kl. 22.30 er nået forbi opkørslen til Niverød (Vejenbrødvej går på en bro over motorvejen her), får de pludselig øje på et stillestående objekt ca. 25° oppe over motorvejens venstre side. Objektet har et rundt rødt lys I midten og to mindre hvide lys, eet på hver side. Det røde lys beskrives som sløret og pulserer med ca. 2 sekunders mellemrum. De hvide lys er neonagtige og konstant lysende. Afstanden mellem de to hvide lys anslås til at være ca. 10 meter. Afstanden til objektet er ca. 300 meter.

Da observatørerne får øje på objektet, kører de straks ind i vejrabatten og standser, stopper motoren og slukker lygterne. Nogle sekunder efter sætter objektet i gang og bevæger sig med en hastighed på ca. 60 km/t ned mod bilen. Objektets højde er til sidst kun ca. 25 meter over kørebanen.

Observatørerne bliver nu grebet af panik og starter bilen for at komme væk, men bemærker nu, at bilens hastighed ikke vil overstige 70 km/t. - Observatørerne mener, at objektet har bevæget sig hen over bilen; for da de ser sig tilbage, kan de se det bag bilen og bemærker, at det røde lys nu er forsvundet, og at der i stedet er kommet flere hvide lys til syne.

Nogen form for lyd høres ikke.

Efter nogle minutters kørsel standser de igen og ser, at objektet langsomt fjerner sig i sydøstlig retning mod Lave skov (mellem Nivå og Sletten). Inden objektet er tabt af syne, fortsætter de kørslen mod nord.

X.P.

7. august 1977, kl. 22.45 - 3 minutter
Vejen mellem Buresø og 3550 Slangerup
Nordvest 20°

Rapportøren, hvis opmærksomhed blev fanget af et usædvanligt lys, fortæller følgende:

Jeg kom kørende på knallert ad Skovvej lige før Slagslundevej. Ca. over Jørlunde så jeg to nedadlysende lyskegler, med en smal lysstribe, der forbandt disse. Da jeg kom ud på Slagslundevej ca. ved Metalskolen, så jeg samme lys igen, i den samme position. Måske i 2 minutter.

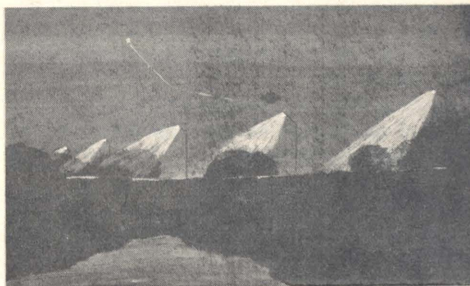
Jeg kiggede op igen, afstanden var ca. 500 meter, lyset forandrede sig pludselig til et stort blåt lysglimt, og alt var væk.

Rapportøren samt et vidne fortæller, at det vandrette lys havde en udstrækning på ca. en meter. Der hørtes ikke en lyd fra objektet under observationen.

9. august 1977, kl. 21,05 - 5 minutter
3060 Espergærde
Syd 45° - Nord 15°

Rapportøren fortæller følgende:

Jeg sad og så fjernsyn sammen med fire andre, da jeg fik øje på en kraftigt lysende genstand, der kom direkte imod os. Pludselig stod den stille, og vi gik alle ud i haven. Genstanden skiftede farve fra gul til orangerød. Herefter gik lyset langsomt ud, men genstanden var stadig at se på himlen. Derefter gik den i en stille let vibrerende bevægelse længere ned, hvorefter

den langsomt forsvandt i retning mod Helsingør i en højde på ca. 200-300 meter.

Rapportøren fortæller at lyset var meget stærkt, og da lyset gik ud, syntes objektet sort. Objektet var - målt mellem tommel- og pegefinger i udstrakt arm - som et nålehoved ved observationens start. Størrelsen voksede, således at objektet på et tidspunkt var på størrelse med en femkrone, målt på samme måde som ovenfor angivet.

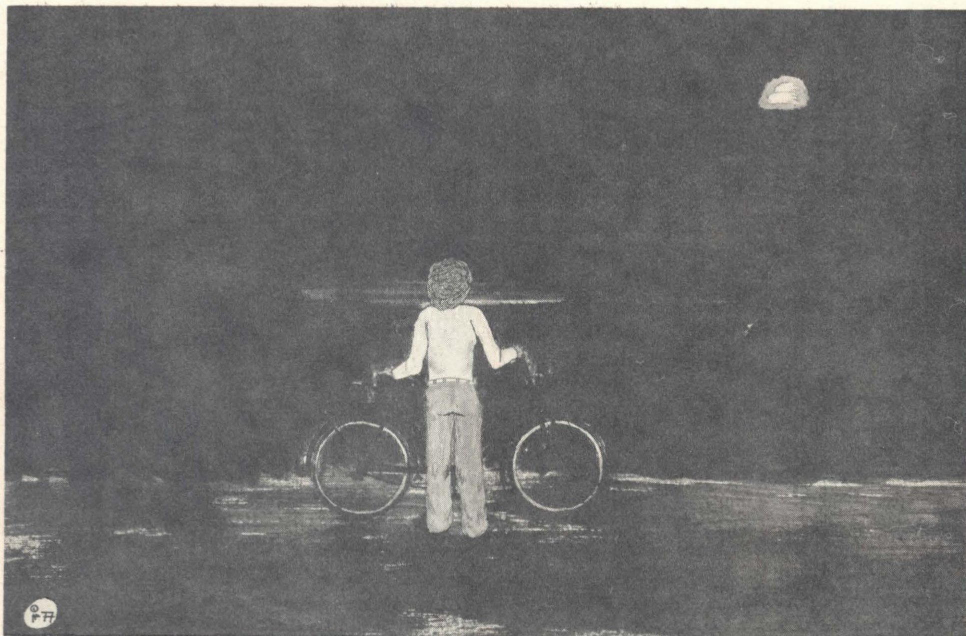
23. august 1977, kl. 22.21 - 2 minutter
4000 Roskilde
Sydvest 30°

Rapportøren, der bl. a. er leder i en ungdomsklub i Roskilde, fortæller:

Jeg kom cyklende fra Strandengen ind på stien foran Vikingeskibsmuseet, da jeg fik øje på et cigarformet objekt med farve som en orange flamme. Jeg cyklede langsomt videre, medens jeg hele tiden iagttog lyset. Da jeg kom til havnepladsen, som er uden lys, vendte objektet pludselig og fik en anden form. Jeg stod af cyklen. Formen var lidt mindre end en fuldmåne, hatteformet, samme farve, dog rødligere i midten, og med tydelige sølvagtige kanter. Objektet stod ubevægeligt et par sekunder og forsvandt så i løbet af 1-2 sekunder. Det så ud, som om det stod stille og blev mindre og mindre, indtil det var væk. Da jeg kom hjem, kiggede jeg på et kort over Roskilde og fandt frem til, at objektet havde stået 2-3 kilometer fra mig sydvest for Roskilde ved motorvejsområdet.

Dagen efter kommer to af rapportørens unge medlemmer fra Ungdomsklubben og fortæller om en oplevelse, de havde aftenen før ved 22.15-22.30 tiden. Pigerne var meget oprevet og fortalte bl. a., at de, da de fik øje på objektet, blev så bange, at den ene sprang af cyklen og løb ind og gemte sig mellem nogle buske. Ingen af de tre rapportører fortæller om lydeffekter i forbindelse med objektet.

C.H.

scandi-rapport

ved Carsten Pedersen

Under denne rubrik bringer vi nyt og gammelt fra vore skandinaviske nabolande. Foruden rapporter vil vi med mellemrum bringe nyt om UFO-forskningen i disse lande.

NORGE

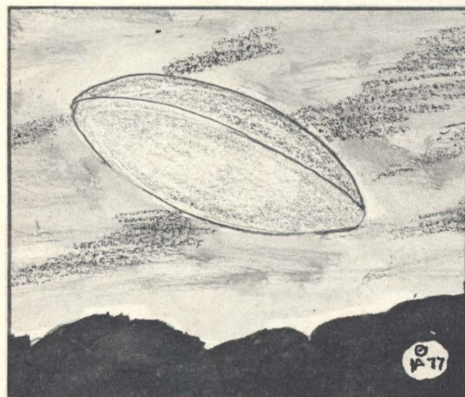
Tre rapporter fra Trysil og en fra Røros, fra samme vitnet: Hilde Bustad, som hadde disse observasjonene i tidsrommet: 31.01.69 til 12.07.75. Intervjuer: Per Ottesen, NUFOC-øst.

31. januar 1969:

Klokken 17.00, får vitnet gjennom vinduet øye på et sigarformet fartøy som dukker over skogen i nordvest. Hun sprang ut for å se bedre, og da passerte fartøyet rett over henne. Det var da så nært - ca. 200 meter - at det virket som om det dekket hele himmelen.

Fartøyet var tydelig avlangt, ca. 100 meter, men hadde butte ender og var tykkere på midten. Der var en tydelig skillelinje langs med kroppen, og undersiden var kraftig rød (glødende), mens overdelen var mere rødbrun.

Fartøyet hadde ingen vinduer eller utstikkende antenner. Det forsvant i stor hastighet med en svak susende lyd, mye hurtigere enn et jetfly, og retningen var sørover mot svenskegrensen. Det virket som fartøyet steg hele tiden og ble tilslutt sett som en smal rød stripe i det fjerne. Obs.tid: ett minutt. Det var letskyet og svak vind, - 7° C.

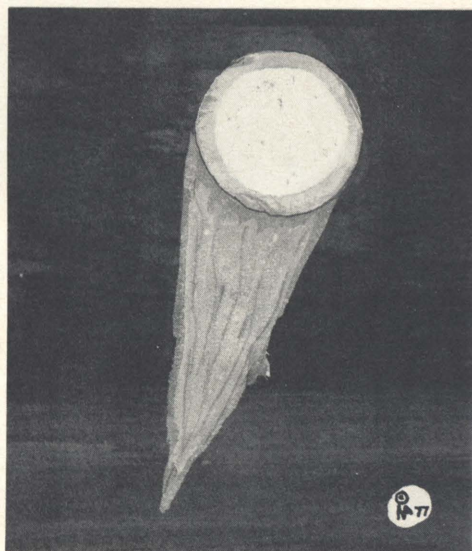

25. marts 1969:

Klokken er 21.00, og vårt vitne ser gjennom vinduet i øst, et rundt lysende objekt med blågrå korona og en skarp lang ildtunge rett ned mot jorden. Ildtungen var avgrenset med skarpe kanter på sidene slik at det lignet en omvendt kjegle. Varmen nådde ikke ned mot bakken, men løste seg opp etterhvert.

Etter dette aksellererte objektet (som til nå hadde stått helt i ro) voldsomt og forsvant i kollosal hastighet i sør-østlig retning inn over Sverige. Det siste som var synlig var koronaen som ble sett som en blå ring. Objektets diameter anslås til 40-50 meter og avstand fra vitnet: ca. 5000 meter.

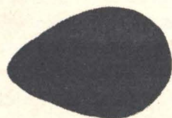
Obs.tid: 5 minutter, klarvær, mørkt m/måne til høyre for vitnet. Ti-femten minusgrader.

5. oktober 1973:

Vitnet stod ved det åpne vinduet klokken 11.30, da hun la merke til at det likesom i puljer kom dalende lange tynne tråder ned fra himmelen. Disse sølvaktige trådene, nesten tynne som spindelvev, hang seg opp i kraftledninger og i furuskogen omkring.

Mens hun holdt øye med dette fenomenet, kom det først et hvit kule sakte dalende som et stort egg innimellom alt spindelvevet. Denne syntes å »lande« ved uthuset. Da også en egglignende sort kule sammen med en pulje av »spindelvev« kom dalende sakte på samme måte, sprang vitnet ut, men kulene var ikke å finne selv om hun er helt sikker på at de »tok bakken«. Der var heller ikke noe spor etter dem.

To like store »egg«. Det ene hvitt, det andre sort. »Vanlige« farger, ikke blanke eller lysende.

»Spindelvevet« (englehår? red,) som hopet seg opp i store mengder hang på ledninger og trær hele dagen, men det kom ikke mere av »stoffet« etter at den svarte kulen hadde »landet«.

Kulene menes å ha målt ca. 10 cm i diameter og avstand fra vitnet var ca. 35 meter. Obs.tid: hele ettermiddagen. Svak vind, klarvær og 20 plussgrader.

12. juli 1975: Røros.

Klokken var 13.30, og vitnet så det røde objektet kom svevende langs snaufjellet og fulgte dette ned mot skoggrensen. Tenkte først det var et fly eller helikopter, men så at dette ikke var tilfellet da objektet var helt rundt og glatt med signalrød farge. Det steg så rett opp igjen, nesten til toppen av fjellet og kom så sakte ned igjen.

Dette gjentok seg 4-5 ganger, men da det siste gang gikk ned i skogen, gikk vitnet fra stedet.

Hun trodde lenge at det kunne ha vært en ballong som hadde et militært formål, men har siden funnet ut at dette umulig kan stemme.

Hennes inntrykk av hendelsen var at det hele var en handling for å gjøre seg bemerket, og at »noen« ønsket kontakt. Hvorfor hun fikk denne bestemte og sterke følelsen, vet hun ikke, men hun er fortsatt helt sikker på at det lå en bestemt mening bak manøvren. Obs.tid: 30 minutter, og solen stod bak vitnet. Det var vindstille og 18 plussgrader. Objektets størrelse anslås til 5 m i diameter.

Avstand fra vitnet: ca. 3000 m.

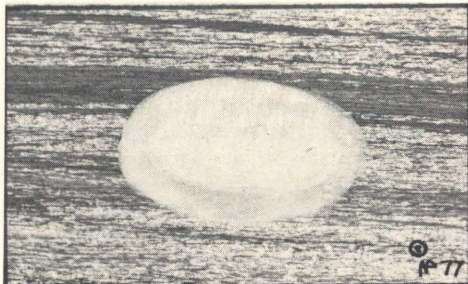
22. november 1975:
SOGN OG FJORDANE

Vitnet kommer kjørende langs veien mellom Utvik og Byrkjelo kl. 04.00 om morgenen i fint klarvær, da han i øvre kant av frontruten får øye på et hvitgult avlangt objekt, som syntes å følge bilen i samme hastighet som denne.

Objektet var sterkt lysende med en gulaktig korona, og det fulgte bilen, mens han kjørte over Utvikfjellet. Han fikk øye på det i en av de første svingene opp for Utvik, og kunne hele tiden se objektet gjennom frontruten, selv når han kjørte gjennom svingene.

Objektet var vekslende drivende hvitt og gulaktig. Fargen var sterkest i midten. Koronaen var tydelig og den var mere kremgul enn »gjenstanden« inni. Denne gjenstanden var også tydelig avtegnet, fargen var litt blåaktig til tider.

Han stoppet flere ganger og gikk ut av bilen. Det var ingen lyd å høre, og den stod stille over bilen når denne stod stille. Da gjenstanden forsvant for ham bak et fjell i Våtedalen, etter at

han hadde passert Byrkjelo, ble det tydelig mørkere. Bilmotoren gikk hele tiden normalt, lyset fra gjenstanden dannet en avgrenset lyskjegle med en diameter på ca. 100 meter på bakken.

NUFOC-vest/L.S.Flåta.
Finn W. Kalvik.

FINLAND:

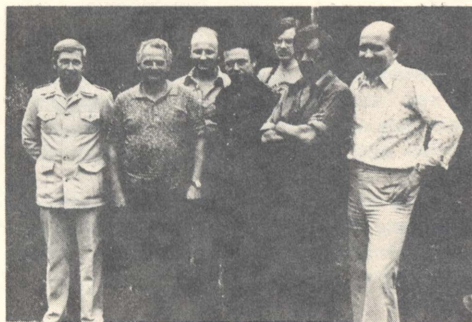
Repræsentanter for Ufo-Sveriges Centralgruppe mødtes d. 13. juli 1977 med repræsentanter fra Finland. Mødet resulterede bl. a. en større artikel, som bliver bragt i UFO-Information nr. 6/77. Det efterfølgende er uddrag fra artiklen.

Suomen Ufotutkijat ry (Finske ufologers organisation) stiftedes i 1973 og har på nuværende tidspunkt ca. 35 medlemmer. Organisationen består af en bestyrelse på 12 personer, der ved et årsmøde vælges af og imellem de 35 medlemmer. Bestyrelsen har forskellige opgaver, bl. a. har man en udenrigskorrespondent (Ilkka Serra), arkivchef, feltforskningschef, specialforskningschef samt en chef for filosofiske spørgsmål (! - red.).

I organisationens arkiver findes der i dag over 3000 rapporter indsamlet af finske ufologer siden 1950. Suomen Ufotutkijat ry har sit eget spørgeskema, og har i dag 44 personer tilknyttet organisationen som feltforskere (rapportoptagere). Disse har en relativ god spredning over hele landet. Oplysninger om iagttagne luftfænomener får man ind dels gennem presseklip og dels ved, at folk direkte tager kontakt med organisationens medlemmer.

Organisationen har ikke et tidsskrift, der informerer om ufo-sagen til offentligheden. I stedet distribueres et 10-15 siders duplikeret hæfte en gang i kvartalet til medlemmerne. Dette hæfte sendes bl. a. til pressen og Finlands radio. Endvidere findes der i Finland et tidsskrift, der hedder ULTRA. Det har et oplag på 8000 eksemplarer, minder en del om det svenske Sökaren og domineres tekstmæssigt af emner som yoga, parapsykologi, mysticisme etc. Indslag af ufo-materiale er minimalt. Dette skyldes at tidsskriftet drives som et aktieselskab, og de interessegrupper, der har de største aktieposter, bestemmer hvad der skal publiceres. De ufo-interesserede udgør kun en minoritet i dette selskab og har således svært ved at gøre sig gældende. At tidsskriftets redaktør, Tapani Kuningas, samtidig er formand for Suomen Ufotutkijat ry, hjælper ikke.

Tidligere fandtes der et rent ufo-tidsskrift der hed UFO-Aika (UFO-tid), og man trykkede i begyndelsen af 1970 helt op til 25.000 eksemplarer. Dette var dog at tage munden for fuld, efterspørgselen modsvarede ikke forventningerne - skønt tidsskriftet distribueredes over hele landet gennem et bureau. UFO-Aika blev udgivet af et tidsskriftsforlag, der ønskede at se resultater i form af profit, hvorfor UFO-Aika gik ind. Samme forlag fortsatte med et nyt tidsskrift ULTRA, der havde et bredere indhold, for på den måde, at nå ud til andre interessegrupper. Trods dette forsøg gik ULTRA ind. Det nuværende ULTRA er en rekonstruktion af det tidligere tidsskrift, det udgives nu af forskellige interessegrupper og enkeltpersoner, der har købt aktier i forlaget. ULTRA distribueres over hele landet og kan købes i løsnumre i kiosker og lignende. Udadrettet virksomhed arrangeres ikke længere.

Fra mødet i Finland ses fra venstre: Elektroingeniør Mikko Toivola, formand for Turun UFO ry (Åbo UFO-forening). Reijo Aaltonen. Reijo Sjögren, tidligere redaktør og udgiver af »Humanoiden maailma«. Thorvald Berthelsen, formand for UFO-Sverige. Pentti Wirta, sekretær for Turun UFO ry. Arnold Micklin og Aaro Laine formand for Enköpings UFO-forening (Sverige). Foto: Karl-Olov Pettersson, UFO-Sverige.

I Finland findes der i dag ca. 10 ufo-grupper (foreninger), hvilket er en klar tilbagegang fra begyndelsen af 70, da tallet var over 20. Samarbejdet mellem de tilbageblevne går dårligt, og de fører en hensygnende tilværelse som små diskussionsklubber.

Siden 1973 er der ikke blevet arrangeret offentlige møder. Tidligere havde man f. eks. ufoseminarer, og frem til 1973 afvikledes der 5 i alt. De to sidste arrangeredes i Åbo af ufoforeningen der. Ved det sidste seminar var f. eks. UFO-Sveriges tidligere formand Carl-Axel Jonzon blandt foredragsholderne.

Åbo-foreningen bestod da af 15 medlemmer, og de magtede ikke økonomisk et tredje seminar. Selv om der kom næsten 500 deltagere til arrangementerne, havde man tab på dem, og der var ikke andre grupper, der ønskede at fortsætte som arrangør. Motiveringen for at stoppe disse positive møder var dog ikke økonomiske - man kunne have forhøjet deltagerprisen - nej, det var for besværligt at arrangere dem!

Deltagerne i mødet med UFO-Sverige mente, at der er stor interesse for ufo-sagen, og det blev diskuteret, hvordan man evt. kunne tage disse seminarer op igen. Et af problemerne er, at der findes så få ufologer i Finland, og de, der er, er spredt over hele landet. Samarbejdet fungerer som tidligere nævnt dårligt, og ingen har initiativ nok til at forsøge at arrangere møder el. lign. Der startes heller ikke nye grupper, som måske kunne tænkes senere at give sig i kast med en sådan opgave.

Der arrangeres dog noget, der kaldes ULTRAdagene. Disse arrangeres af tidsskriftet af samme navn. Det er en uges sammenkomst med foredrag over et emne foreslået af tidsskriftet. I år bliver der et foredrag om ufoer.

Tapani Kuningas var forhindret i at deltage i mødet, og Mikko Toivola repræsenterede derfor Sumen Ufotutkijat ry, idet han er bestyrelsesmedlem.

Reijo Sjögren, deltager i mødet, udtalte, at samarbejdet er dårligt mellem foreninger og ufologer, samtidigt med at der forekommer en del indbyrdes stridigheder. Dette har ført til, at Sjögren for fire år siden ophørte med at være aktiv inden for finsk ufologi, da det var umuligt at arbejde meningsfyldt under de forhold. Tidligere havde han på eget initiativ udgivet et duplikeret tidsskrift »Humanoiden maailma« med et oplag på 1.000 eks. Sjögren fortalte at han havde haft et udlæg på mere end 50.000 kr. og mistet dem i sin tid som aktiv ufolog. I sin aktive periode havde han kontakt med ufoforskere og videnskabsmænd over hele verden - kontakter, som stadig fungerer og kan aktiveres.

Arnold Micklin var vært ved mødet. Til daglig er han reklamemand og har derfor flair for PR. Han havde bl. a. arrangeret en pressekonference, der gennemførtes om eftermiddagen ved hjælp af tolk. Pressen var bl. a. repræsenteret af *Turun Sanomat*, der har et oplag på over 100.000 eks. Den svensksprogede lokalradio fra Ekenäs interviewede deltagerne.

C.H.

Med disse indlæg fra 2 af SUFOI-repræsentantskabets medlemmer vil vi gerne opfordre til debat. Vi har en kraftig fornemmelse af, at der rundt om i landet sidder læsere med spændende teorier og tanker, som de bare ikke rigtig har mod på at komme frem med - måske fordi de føler, at de ikke rigtig er »færdige« eller »helstøbte« nok. Men teorier behøver absolut ikke at være »færdige« (og hvor mange er det?) for at kunne inspirere andre. Og der er ikke spor i vejen for, at en eventuel offentliggørelse i UFO-NYT kan ske under pseudonym eller mærke. Derfor - kom med jeres bidrag til debatten!

red.

Strøtanker i et jubilæumsår . . .

af Kai E. Møller

Ufoer - sagens kerne. - Og hvilken sag! Man så dem i fortiden, man ser dem nu - og de vil sikkert eksistere ud i fremtiden. Rumskibe, uidentificerede flyvende objekter og tidsmaskiner, jo - vi har det hele. Før kunne der ikke eksistere liv andre steder end på Jorden. Siden var det muligt alligevel, men besøg fra andre planeter blev det ikke til, da afstandene var alt for store, til at noget i den retning kunne tænkes. Og sidste: Det kan alligevel lade sig gøre at rejse fra een planet til en anden, blot er de økonomiske vanskeligheder så store på andre planeter, at det ikke kan betale sig at opsøge Jorden og få en eventuel handel sat i gang.

Sideløbende med dette ubegrundede vrøvl har en ny religion set dagens lys. Man vil dog ikke indrømme det åbenlyst, men tilhængere er der nok af. Man tror, de ting der savner en acceptabel arkæologisk forklaring - fortidens gåder - vil med lidt fantasi blive vor fremtids virkelighed.

De gamle ægyptere havde el-værker - og Moses var deres repræsentant, indtil han rejste til Gudernes land p.g.a. alderdom. Følgelig har man fundet malerier med 60 Watts pærer og en næsten intakt Bosch boremaskine. Andre steder har man fundet stenstøtter med spor fra en fræser (drejebænksarbejde).

Eller man kan bruge Tula-skriften og Popol Vuh til at bevise, at Guderne - eller var det interplanetariske astronauter? - har levet blandt vore forfædre. Og dette selv om der er tvivl om Popol Vuh er et »originalt« værk, eller om spaniolerne har pyntet skriften lidt ved at føje lidt bibelsk stof til, blot tilpasset egnen og egnens navne. (Den er iøvrigt oversat til dansk og kan lånes på bibliotekerne).

Erich von Däniken har arbejdet på dette område gennem en årrække og var nok den person, der fik sat nytænkningen i gang for alvor. Ting og sager der før blev tilskrevet en Gud, får de fremmede rumrejsende nu skyld for. Gad nok vide hvad de selv siger til det. Eller er det måske derfor de nu har trukket sig lidt tilbage for at lade vores udvikling passe sig selv? Det må ikke være sjovt at være skyld i al landet ulykke.

Men hvad grunden ellers så er, så er jeg selv tilhænger af en del af disse nye teorier - måske fordi jeg er født som en tvillingbror til de flyvende tallerkener i 1947 - et jubilæumsår på 30. Og hvad har vi så lært i den tid? Fænomenet ufo eksisterer stadig, og vi er ikke blevet klogere. Ikke desto mindre går der stadig fanatikere rundt, der selv mener at kende hele sandheden omkring fænomenet. I UFO-NYT ser vi i hvert eneste nummer et par sider med danske rapporter, en del med ill., og ganske få med fotografier. Kan så mange mennesker over hele landet tage fejl af naturlige fænomener? Hvor meget af det er synsbedrag af kendte ting? Hvor mange rapporter er der lagt en smule til? Og i hvor mange tilfælde har den person, der optager rapporter, lagt ordet »i munden« på øjenvidnet? Alt dette er noget vi endnu ingen kontrol har med. Vi kan kun tro på, at det, vi får at vide, ikke er fup og svindel - eller vi kan lade være. Det er endnu kun et spørgsmål om at tro, da vi ikke har midler til virkelig effektive undersøgelser, der samtidig er forbundet med udgifter vi ikke kan eksistere med.

Der bliver ofte spurgt om, hvorfor ufoerne, hvis det er rumskibe, ikke optager en effektiv kontakt med os. Ja, det må vi nok hellere spørge ufonauterne om. Eller vi kan vende spørgsmålet i den modsatte retning. De nok mest troværdige (i gåseøjne) ufoer er set på radar. Hvorfor søger vi så ikke at få en kontakt med disse? Det kan ikke lade sig gøre? Jovist, spørgsmålet er blot hvordan, men da det endnu

ikke er forsøgt, er alle muligheder åbne. Får en observatør øje på en »engel«, er dét mere interessant end at forsøge at gøre noget ved det. Privatpersoner, der får en visuel kontakt, kommer ofte i det dilemma, at selv om man fortæller om observationen til en offentlighed, sidder der en indeklemt frygt for, at den pågældendes navn på et eller andet tidspunkt også bliver offentliggjort. Der findes nogle der påstår, at den tid er man da heldigvis ovre; men det er nu ikke helt tilfældet. Der findes endnu mange, der er bange for at blive gjort til grin p.g.a. det sete.

Det er en helt anden holdning man har overfor ufoer i dag, end tilfældet var i antikkens verden. Dengang var man næsten profet, når man havde talt med Guderne. Dengang frygtede man ikke sine medmennesker, men dem der havde magten. Stik modsat det der sker i dag. Man er bange for om naboerne vil sige: »Ham inde ved siden af - det er ham der ser ufoer«. Man oplever ofte at øjenvidner kommer ud for et ubevidst psykologisk pres, men det er svært at lave noget ved den slags ting. Man kan kun håbe, at de pågældende har tillid til SUFOI og dem, der repræsenterer dette organ. En tillid, der måske en dag bidrager til opklaringen omkring problemfødselsdagsbarnet.

Vor holdning til UFO-problemet . . .

af H. Ervig

For at forebygge misforståelser i det følgende vil jeg først præcisere emnets genstand:

Ved et ufo forstår jeg (i kort formulering:) et uidentificeret flyvende objekt eller lys, hvis væsentligste kendetegn er, at det selv efter en nøje undersøgelse, foretaget af kompetente forskere, ikke kan forklares som værende et kendt naturligt fænomen.

Denne definition udelukker den store mængde indberettede observationer, der ved nøjere undersøgelse viser sig at være eller kan forklares som misfortolkning af naturlige ting.

Desuden bør det understreges, at ufoer ikke nødvendigvis er udenjordiske rumskibe. »Rumskibshypotesen« er blot en af de mange teorier om ufo-fænomenernes art.

Hvis man vil skaffe sig et reelt syn på ufoproblemet og ikke bare benytte det som stimulans for sine eventuelle religiøse eller okkulte tilbøjeligheder, må man gøre emnet til genstand for et dyberegående studium, bl. a. med henblik på at finde et balancepunkt mellem de mange synspunkter og de mere eller mindre begrundede antagelser. Men eftersom fænomenerne endnu er uopklarede, bør dette balancepunkt være særdeles rummeligt, og personen bag det bør være tolerant over for de mange teorier, i hvert fald så længe disse er udtryk for ærlig søgen efter gådens løsning.

Men i hvor høj grad er vor almindelige holdning til ufo-problemet etisk videnskabeligt præget? Svaret er ikke opmuntrende.

»Erwin Schrödinger, dr. phil. og pioner inden for kvantemekanik, skrev i sin bog, »Nature and the Greeks«: Det første man må kræve af en forsker er, at han er nysgerrig. Han må være i stand til at blive forbavset og må være ivrig efter at udforske«, og den nu 68-årige astronom, prof. dr. J. Allen Hynek fra Northwestern University, Evanston, Illinois, U.S.A., har i sin bog, »UFO-Dokumenteret« (Skandinavisk UFO Information, SUFOI, Strubes Forlag 1974), fortsat Schrödingers betragtninger med:

»Den videnskabelige verden har sandelig ikke været ivrig efter at udforske med hensyn til ufo-fænomenet og har ikke udtrykt nogen tilbøjelighed til forbavselse. Den næsten enerådende holdning hos videnskaben har været demonstrativ negativ. Det synes som om reaktionen i sandhed har stået i et ganske urimeligt forhold til stimulus. Den følelsesmæssigt ladede, i høj grad overdrevne reaktion, videnskabsmændene almindeligvis har udvist, så snart ufoer kom på tale, kunne have betydelig interesse for psykologer. Hyppigt har reaktionen lignet det, der sker, når en gruppe børn iagttager en filmscene, hvori der forekommer særlig ømhed eller patos, som de ikke er gamle nok til at se: Man fniser og vrider sig som forsvar mod noget, man endnu ikke kan forstå. Det forekommer mig, at sådanne reaktioner hos modne forskere udtrykker mere end medlidenhed med de uoplyste. Måske er det udtryk for dybtliggende usikkerhed og frygt.«

Bliver ordet »videnskabsetik« kun taget frem af mølposen ved festlige lejligheder? Hvorfor anvender »man« ikke den videnskabelige metodes upersonlige og upartiske logik i forbindelse med ufo-problemet?

Jeg skal ikke her komme ind på den langvarige og uværdige mishandling, ufo-problemet har været genstand for de sidste tredive år, forøvet af videnskabsmænd, myndigheder, massemedier og forfattere, der lod sig lede af uvedkommende motiver som brødnid, ambitioner, angst for latterliggørelse m.m., og som ikke følte sig moralsk forpligtede over for begreber som videnskabelig etik og forskningsmetodik. Den side af ufo-sagen er en lang og trist historie.

Dermed være ikke sagt, at en sådan forvrængning af videnskabelighed og saglighed er absolut destruktiv. Hvis man har en kritisk indstilling, en god portion skepsis og sund fornuft, har man mulighed for at udskille »støjen« fra den foreliggende mængde forvirrende materiale, og netop derved kan man udvikle sin dømmekraft og få dybere indsigt; men samtidig kan det virke nedbrydende på tilliden til visse personer, som ifølge uddannelse og embede anstændigvis ikke burde fremkomme offentligt med tendentiøse udtalelser om noget, de måske desuden ikke har tilstrækkelig indsigt i.

Enhver har lov til at have sin mening om et bestemt problem; men når videnskabsmanden, embedsmanden m. fl. udtaler sig i embeds medfør, burde det ske under iagttagelse af saglighed og redelighed. Forsyndelse mod denne etik blev begået i fortiden og bliver stadig begået; måske er den accepteret som et tilladeligt fænomen i visse kredse? Det er desværre ingen sjældenhed, at veluddannede specialister, embedsmænd på høje poster, m. fl. afslører uvidenhed, forstokkethed og uansvarlighed, når de udtaler sig om ufo-problemet, og at man netop dér, hvor man skulle kunne forvente erkendelse og vidt udsyn mod fjerne horisonter, finder det modsatte. En sådan holdning kan man møde såvel i udlandet som herhjemme.

Som en slags undskyldning for sådan uvidenskabelig »videnskabelighed« har man måske tidligere med nogen ret kunnet bruge den påstand, at man på det officielle plan ønskede at berolige borgerne: »I kan roligt lægge jer til at sove, myndighederne har alt under kontrol!« Uro i samfundet er uønsket af magthaverne. Det kunne skabe ængstelse og mistillid, hvis magthaverne blev nødt til at indrømme, at de faktisk er ude af stand til at skaffe viden om ufoernes art og oprindelse samt mulige farlighed, og at magthaverne i øvrigt står helt magtesløse over for dem. Og det kunne være temmelig pinligt for forsvarsmagten at måtte officielt erkende sin hjælpeløshed med hensyn til at kontrollere luftrummet over det nationale territorium. »Der er ingen grund til at spekulere på ufoerne,« siger det danske luftvåben, »for de danske militære radarskærme har aldrig pejlet et ufo.« Rundt om i verden indfanger militære og civile radaranlæg ufoer på deres skærme; i nogle lande indrømmer man det, i andre benægter man det. Og ufoerne fortsætter deres mærkelige manøvrer i luftrummet over vort land, tilsyneladende ubekymrede for, hvad luftvåbenets chefer mener og siger. Hvis en eskadrille ufoer kunne blive årsag til, at »nogen« trykkede på den røde knap, der øjeblikkeligt ville sætte det store krigsmaskineri i gang, burde ufo-problemet ellers nok have forsvarsmagtens bevågenhed.

En anden mulig forklaring på myndighedernes og videnskabsmændenes endnu ofte afvisende holdning til ufo-problemet kunne være det faktum, at det særdeles sejlivede ufo-problem har rystet »de lærdes establishment«, der i bevidstheden om, at alt nu er fuldkomment, ikke vil tolerere ændring af de »vedtagne« fysiske love eller anden grundlæggende viden, og som i selvtilfreds uvidenhed derved afviser mulige nye empiriske observationer, der kunne indebære et betydningsfuldt, ja, måske revolutionerende nyt skridt i den videnskabelige udvikling.

Hvor uvidenskabelig en sådan holdning end er, er den psykolosk forståelig: Når de lærde efter århundreders arbejde, tårer og barselveer har bragt det barn til verden, man kunne kalde »nutidens fuldkomne sæt naturlove«, ja, så er det forståeligt, hvis disse lærde via moderinstinkt forsvarer barnet mod angreb; og hvis dette angreb er repræsenteret ved hårde facts, kunne de lærde falde for fristelsen til at »smutte udenom« ved at benægte fakta i stedet for på videnskabelig vis at forsøge at finde ud af, hvad der måtte være forkert ved deres etablerede viden.

Altså, man vender op og ned på begreberne: Findes de videnskabeligt accepterede naturlo-

ve utilstrækkelige til at forklare kendsgerningerne, så benægter man bare kendsgerningerne. Problemet løst!

Denne taktik er blevet flittigt anvendt mod ufo-sagen; men det er blevet risikabelt at fortsætte ad denne bortforklaringernes vej, efterhånden som det almindelige kendskab til ufofænomenerne udbredes mere og mere. Mistillid kan nedbryde de politiske, de videnskabelige og de religiøse topfigurers piedestaler. Mistillid kan osse give yderligere næring til den i øvrigt grundløse mistanke, at autoriteternes ufo-bortforklaringer er et jerntæppe, der har til formål at skjule »sandheden om ufoerne« for borgerne. Slip den mistanke og vær forvisset om, at der bag det jerntæppe ikke skjuler sig noget som helst af interesse!

Når vi ser tilbage mod tidligere århundreders uvidenhed, sker det undertiden med et medlidende, bedrevidende smil: »Tænk, hvor de dog var tilbagestående dengang.« Vi mangler så blot at forestille os, hvordan vore efterkommere vil smile og ryste på hovedet ad os og vor mangelfulde viden år 1977 e.K.

Vi er så stolte af vor nutidige høje videnskabelige standard, særlig på det teknologiske område; men det er forkert og naivt at indbilde sig, at vi nu har nået vejs ende. Er vi i virkeligheden lige så snæversynede og ubeskriveligt selvglade som vore forfædre, der til enhver tid troede at befinde sig på kundskabsstigens øverste trin? Er sandheden i virkeligheden den, at vi udviklingsmæssigt i videnskabelig og teknologisk henseende i dag endnu står på et af de nederste trin af en meget lang stige? Hvor mange gange har mennesket måttet ændre sit verdensbillede? Hvor mange gange endnu vil mennesket blive nødt til at ændre det?

Mange gange i historiens løb er der fremkommet ny viden, der af den officielle videnskab først blev betegnet som umulig og vanvittig for senere at blive accepteret af den. En sådan holdning virker bremsende eller lammende på fremskridtet. Men underligt nok har denne forgængernes »rammen ved siden af« sjældent ført til, at den efterfølgende generation af lærde opførte sig mindre selvsikre. Sådan er det osse i vore dage.

Omkring år 1800 blev eksistensen af meteoritter benægtet af de mest fremtrædende videnskabsmænd på trods af menigmands utallige observationer og på trods af, at man på museer opbevarede resterne efter 35 meteoritfald. Atter og atter blev kompetente observatører, som forsøgte at gøre deres fund til genstand for videnskabelig opmærksomhed, afvist af autoriteterne, der var dygtige udi bortforklaringer. Presset fra de mange rapportører og enkelte videnskabsmænd bevirkede dog i tidens løb, at emnet gradvis blev respektabelt, hvorved endnu flere mennesker turde melde sig og berette om deres observationer. Videnskabsmændene blev endelig overbevist ved meteoritfænomenets store gennembrud i 1803, da der ved landsbyen L'Aigle i Frankrig faldt flere tusinde sten.

Dette er et af de mange eksempler fra fortiden på, hvordan videnskaben kommer haltende bagefter og nødtvungen må bøje sig for kendsgerningerne. »Der kan ikke falde sten ned fra himlen,« sagde de lærde dengang, endskønt der var faldet sten ned fra himlen igennem millioner af år. »De fysiske love kan ikke brydes af ufoer, og på grund af afstandene i universet kan udenjordiske rumskibe ikke besøge os,« siger de kloge i dag. Ufoerne er tilsyneladende uinteresserede i vores mening om dem; de er her, og de gør stadig de ting, de efter sigende ikke kan.

Hvis videnskab altid var videnskab, burde man kunne forvente, at dens udøvere åbent og ærligt stod frem og sagde dét, vi andre allerede tror at vide, nemlig at videnskabsmændenes viden endnu er alt for begrænset til at give en plausibel forklaring på ufo-fænomenerne, og at **alle muligheder derfor må holdes åbne.**

Mikkel Borgen har i en artikel, der findes gengivet i Skandinavisk UFO Informations tidsskrift UFO-NYT nr. 3/1977, påtaget sig den vanskelige opgave at sandsynliggøre, at ufoer ikke kan være udenjordiske rumskibe (hvad de jo muligvis heller ikke er!), idet han vurderer problemet ud fra NUTIDIG viden, der muligvis er uegnet til det formål. Mikkel Borgen har foretaget en udregning, hvorefter det ville tage de os nærmest boende mulige intelligensvæsener omkring 4000 år at komme hertil ved en bevægelseshastighed gennem rummet af 300 km i sekundet. Endvidere fortæller forfatteren, at rumrejse med hastighed i nærheden af lysets næppe vil være gennemførlig på grund af rumpartiklers enorme gennemslagskraft ved så høj hastighed.

Dette regnestykke ser tilforladeligt ud og har sikkert virket overbevisende på nogle læsere. I virkeligheden fortæller regnestykket kun, at

regnekunsten her på Jorden endnu er så uudviklet, at den ikke kan bruges til at løse problemerne omkring rumskibshypotesen. Om disse rumskibe (hvis de altså findes) kommer fra en planet 40 billioner km fra os eller 40 trilliarder km fra os, er dog sådan set ligegyldigt, hvis rumskibene i begge tilfælde er få timer eller få sekunder om at omplacere sig til vor atmosfære. Mange ufo-observationers karakter tyder stærkt på, at ufoer er i stand til at dematerialisere sig og materialisere sig. (Se fodnote). Jeg har været øjenvidne til det sidste fænomen.

Det er muligt, at ufo-fænomenerne ikke kan forklares udelukkende fra et naturvidenskabeligt synspunkt, men at metafysikken må tages med ind i billedet; og det er muligt, at civilisationer på andre planeter i det fysiske univers er i stand til at udnytte de love, der er knyttet til det andet univers, hvor begreber som rum og tid muligvis ikke eksisterer.

Hvis Jorden virkelig får besøg af fremmede rumskibe, må der formentlig stå en meget højt udviklet civilisation bag, en civilisation, hvis kundskaber, egenskaber og præstationer ingen Mikkel Borgen kan måle og beregne med alenstok, bismervægt eller kugleramme. Det ville måske endda være et spørgsmål, om mennesket med sin hjernes nuværende ufuldstændige udvikling overhovedet ville kunne fatte virkeligheden om ufoernes art og oprindelse.

I vor holdning til de mange gåder og fænomener, herunder ufo-fænomenerne, bør vi ikke glemme, at vor viden er en dråbe og vor uvidenhed et hav. De mange gåder, der i dag venter på videnskabelig løsning, kræver fantasi og dristighed i tænkning hos forskeren. Måske vil den mest absurde hypotese vise sig at indeholde sandheden!

Ligesom det var menigmand, der lidt efter lidt modnede tiden for videnskabens erkendelse af meteoritternes eksistens, kan det i vor tid igen blive menigmand, der, støttet af private, seriøse ufo-interessegrupper, modner tiden for videnskabens interesse for ufo-problemet ved med tålmodighed og stædighed at banke på autoriteternes lukkede døre.

H. Ervig

(Fodnote:)
Hidtil har mennesket i fysisk optagethed begrænset sig til det »almindelige« hverdagsunivers, hvor vor forestillingsevne er afstemt af rum og tid. Da der imidlertid er gådefyldte facetter af virkeligheden, som ikke kan anbringes i dette fysiske univers, må der nødvendigvis findes andre muligheder i det totale kosmos. Meget kort fortalt er spørgsmålet nu, om det ligger inden for mulighedens grænser at overgå fra ét univers til et andet og tilbage igen fx ved den proces, der kaldes dematerialisation og materialisation (eller dimensionsændring)? Er en civilisation andetsteds i det fysiske univers i stand til at udføre en sådan proces? D.v.s. at de fx på deres hjemplanet formår at dematerialisere sig (overgå til et andet univers eller en anden dimension) og materialisere sig når og hvor de måtte ønske det, fx i Jordens atmosfære.

OBS!

Alle, der er interesseret i ufo-sagen og evt. ønsker at deltage i gruppemøder og diverse gruppearbejder vedr. ufoer, kan henvende sig på følgende adr.:

Keith Jan Calender
Slotsgade 3
6200 Åbenrå

Povl Erik Heldt
Kirkegårdsvej 3
6300 Gråsten

En menig soldats fortælling

Inden for UFOlogien er der ved at være tradition for, at de mest sensationelle beretninger om kontakt og ture med »disse prægtige UFOnauter og deres flyvende maskiner« kommer fra de amerikanske kontinenter. I de senere år har vi måske hørt flest fra USA - med bl. a. Betty og Barney Hill-, Pascaguola- og Travis Walton-sagen som eksempler - men også de sydamerikanske lande er godt med.

»Skade at Amerika ligge skal så langt herfra«, må vi istemme, for alene på grund af afstanden har vi her i SUFOI meget ringe mulighed for at kunne kontrollere disse historier. Vi må derfor - som sædvanlig - anbefale, at de læses med velvillig skepsis indtil videre. Dette gælder også denne detaljerede redegørelse, der er så lang, at vi har måttet dele den. 2. del kommer i nr. 1/78. Men her er 1. del af:

José Antônio da Silva's utrolige eventyr

1. Begivenheden

1.1. Tilfangetagelsen af vidnet

D. 3. maj 1969 om eftermiddagen forlod José Antônio da Silva sit hjem, en beskeden bolig, som han deler med sin familie i rua Emidio Germano, Villa Pompéia, Belo Horizonte i staten Minas Gerais, Brasilien, efter at han havde meddelt, at han agtede at tage ud at fiske. Ud over sit grej, som han havde i sin rygsæk, tog han med sig campingudstyr, rent undertøj, noget konserves og et beløb på 35.100 cruzeiros. (svarende til 45-50 d.kr.).

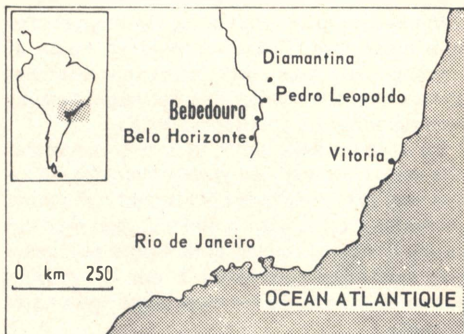
Man hørte intet til ham før den følgende lørdag, 10. maj henimod 7.30, da han stod af på stationen i Belo Horizonte fra et tog der kom fra Pedro Novalasco i staten Espirito Santo, mere end 360 km derfra.

På dette tidspunkt var José Antônio da Silvas tøj i en ynkelig forfatning. På hovedet havde han en hue, som var lavet af en damestrømpe, og havde en pakke under armen. Det var på grund af denne pakke, at stationens sikkerhedsagent kom hen til ham, for det skete ofte, at der blev stjålet kobbertråd langs denne linie.

»Jeg har ikke mine identitetspapirer på mig, for dem har man frastjålet mig. Men jeg er soldat«, fortalte den unge mand.

Han blev taget med ind i stationens ventesal, hvor indholdet af hans rygsæk blev undersøgt uden at bringe noget unormalt for dagen, og han præsenterede sig nu som ordonnans for major Célio Ferreira, den næstkommanderende for militærpolitiets gendarmeri-bataljon i staten Minas Gerais. Han afgav nu en forklaring, som først lød som det rene vanvid for de tilstedeværende ansatte; sikkerhedsagenten stillede flere og flere spørgsmål og gjorde flere og flere bemærkninger for at få ham til at modsige sig selv. Men det lykkedes ikke.

Han besluttede så at hidkalde en reporter fra Radio Guarini, en lokal radiostation, og soldatens beretning blev optaget. Omsider fik han lov til at vende tilbage til sin kaserne, men da

major Célio Ferreira så den tilstand han befandt sig i, foretrak han at anbringe ham i isolation i sit eget hjem i 24 timer, før han sendte ham tilbage til hans familie, hvad der skete den 11. maj om morgenen.

Samme aften udspurgte de første interviewere fra CICOANI (den brasilianske ufoorganisation Centro de Investigacao Civil do Objetos Aéros nao Identificados, Belo Horizonte) soldaten og modtog fra hans mund følgende beretning.

Den 3. maj 1969 forlod J. A. da Silva sit hjem og steg på en bus til Pedro Leopoldo på busstationen i Belo Horizonte. Han steg af et sted undervejs og begav sig til fods mod et sted der hedder Bebedouro (tidligere »Fazenda dos Ingleses«) og som ligger ved floden rio das Velhas. Henimod midnat nåede han til en lille afsides beliggende lagune, hvor det forekom ham at være godt at slå lejr; da det var gjort, gav han sig til at fiske, en beskæftigelse, som han genoptog næste morgen ved solopgang, men uden held. Ved middagstid, efter at have styrket sig nødtørftigt med en dåse sardiner, fortsatte han sine forsøg på at fange nogen fisk.

Ved 15-tiden bemærkede han, idet han kastede et blik på de omgivende træer, utydeligt nogle skikkelser, der nærmede sig ham, og han hørte lyd af nogle stemmer. Næsten samtidig med det bemærkede han en lyd, der mindede om en stønnen, der blev udstødt fra det nederste af brystet. (hans eget?) Et ildpust ramte hans ben, så han faldt omkuld ved lagunens bred.

»Det lignede ild, men det var det ikke, for det brændte ikke mit ben«, forklarede vidnet. Det var et lysbundt, der var grønligt i midten og rødligt udadtil. Kilden, som det udsprang fra, var en silhuet, som var delvis skjult af noget krat.

Med benene lammede var soldaten ikke i stand til at rejse sig. Han så sig nu omgivet af to små maskerede skikkelser med en højde af omkring 1,20 meter. De greb fat i hans armhuler og trak ham tilsyneladende uden noget besvær med sig henimod en sumpet tykning.

Da José da Silva indså, at enhver modstand ville være omsonst, og frygtede hvad der kunne ske med ham, hvis et andet lysglimt ramte ham i hovedet, lod han dem trække af sted med sig en ca. ti meter i retning af en tredje skikkelse, som stod roligt afventende, til den lille gruppe nåede op til ham, og dernæst fulgte lige bagefter dem.

Vidnet antager, at det var denne tredje person, der havde brugt sit våben mod ham, - et våben som de to andre også var udstyret med, og som lignede en kort muskedonner.

1.2. Beskrivelse af bortførerne

Den mærkelige trio og dens bytte fortsatte deres vej gennem græsset og krattet. Hver af de små skabninger var iklædt en »combination«/ud-i-ét-dragt, der skinnede med en klar og metallisk farve og havde tydelige sammenføjninger ved albuer og knæ; hovedet, som var velproportioneret i forhold til resten af kroppen, var lukket inde i en slags stiv

Fig. 2: Ifølge vidnet var væsenerne iført en ud-i-ét-dragt med et metallisk udseende og en hel hjelm forsynet med et rør ud for hagen; et af væsenerne holdt i hånden et slags »våben« der lignede en kort »muskedonner«.

lukket hjelm, som gik temmelig langt ned på skuldrene. Disse masker var runde bagtil, men på forsiden var formen kantet eller vinklet; i højde med panden var de fladtrykte, og ud for næsen var der et hertil svarende trekantet fremspring. På øjnenes plads forekom to cirkulære åbninger med en diameter på ca. 2 cm.

Nederst, på højde med hagen, udgik et rør i et materiale, der mindede om plast; røret gik neden om væsenernes højre armhule og var tilsluttet en lille, metallisk udseende kasse, som hang på ryggen (fig. 2)..

Ingen del af kroppen var synlig på dette tidspunkt.

1.3. UFOet på jorden.

Dér, hvor de nu var kommet til, kunne de se en genstand, der stod midt på en sti; vidnet kunne se den tværs igennem krattet.

Det drejede sig om en konstruktion, der bestod af en lodret cylinder, for hvis ender der var anbragt to linseformede kupler; hver af disse kupler havde en diameter, der var større end cylinderens diameter, og den øverste var større end den, hvorpå det hele hvilede.

Fra denne øverste kuppel udgik der med regelmæssige mellemrum nogle stive stænger, som gik skråt ned mod cylinderens nederste ende, i højde med den platform, hvorpå cylinderen hvilede (fig. 3).

De to kupler var af farve sorte, cylinderen havde en askegrå farve; de målte henholdsvis 2,5 m og 3 m i diameter. Genstandens hele højde var ca. 2 m. En rektangulær dør på tilnærmelsesvis 0,60 x 1,30 m aftegnedes på den lodrette del. Ingen andre detaljer var synlige.

Vidnet blev ført med ind gennem døren og befandt sig nu inde i et kubisk opholdsrum på ca. 2 m fra side til side, som var oplyst af et voldsomt lys, som han sammenlignede med det, der udsendes af en kviksølv(eg. kviksølvdamp-)lampe, hvilket forhindrede ham i at skelne det udstyr, der eventuelt måtte have befundet sig i rummet.

Han mærkede, der blev skubbet til ham, og han blev tvunget til at sætte sig på et sæde der ligeledes var kubisk, og to af hans bortførere anbragte sig på hver side af ham. Man fastgjorde nu en hjelm på hans hovede der var magen til den, individerne havde på. Disse måtte, for at få den på ham, skubbe hans hoved tværs gennem en åbning på bagsiden. Det varede ikke længe før hjelmen, der var alt for snæver, begyndte at gøre ondt dels i skuldrene, som kanterne gnavede ned i, dels i det nederste af nakken, så hans bevægelser blev hæmmet.

Den var ligeledes udstyret med et rør, som gik bagud, men vidnet kan ikke sige, om dette rør blev forbundet med nogen beholder bag ham, omgivet som han var af de to ufonauter og på grund af værelsets lidenhed, som praktisk talt forhindrede ham i at bevæge sig.

Han blev nu bundet på fødder og hofter ved hjælp af bånd af et tørt og rynket stof, hvorefter de to væsener fastgjorde sig selv på samme måde. Endelig tog den tredje person plads på et separat sæde, der vendte mod de andre, og spændte ligeledes sig selv fast, hvorefter han hev i en lille »styrepind«, der ragede op over gulvet på hans venstre side. Dette medførte en summen, der syntes at hidrøre fra den øverste del af maskinen, som satte i gang. Samtidig følte fangen det, som om de lettede.

1.4. På flyvetur i rummet

Lidt efter greb det væsen, der sad over for vidnet, fat i et andet håndtag, denne gang på hans højre side og ragende i vejret, og J. A. da Silva

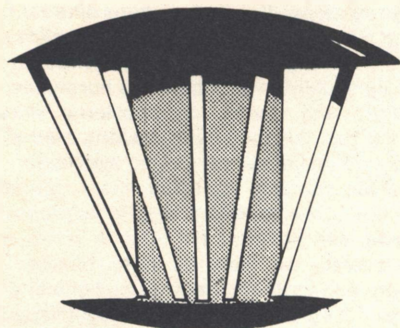

Fig. 3: Gestanden, sådan som menig J. A. da Silva beskrev den: to linseformede kupler forbundet med en lodret cylinder og med nogle stive stænger, anbragt på skrå; de to kupler var sorte og cylinderen nærmest askegrå.

(SUFOIs kommentar: tegningen stemmer ikke overens med proportionerne angivet i teksten; genstanden er bl. a. tegnet alt for høj.)

havde en fornemmelse af, at maskinen accelererede lodret. Efter disse manøvrer var udført, begyndte de tre individer en livlig diskussion med hinanden. Deres sprog havde en overvægt af r-lyde i slutningen af adskillige af ordene. Disse indeholdt dybe og gutturale konsonanter; de blev udtalt »med arrogance«.

Rejsen varede længe, og efterhånden som det syntes, at de kom højere og højere op, blev det sværere og sværere for vidnet at ånde, samtidig med at han følte sin situation mere og mere ubehagelig. Sædet, han var fastgjort til, var hårdt, og den hjelm, han var udstyret med, havde nogle skærende kanter. Alt dette gjorde ondt og forværrede hans situation. Dertil kom, at benene under ham var fuldstændig følelsesløse.

Efter en periode, som forekom ham aldrig at ville få ende, bemærkede han, at det lys, der oplyste rummet, blev stærkere og stærkere og begyndte at pulsere, så han måtte lukke øjnene. Denne periode varede, så vidt han kunne huske, ca. en time. Han kunne da atter lukke øjnene op, og turen fortsatte.

På et vist tidspunkt var det, som om genstanden drejede 90° omkring sig selv, hvad der ville have fået den til at ligge vandret. For at illustrere denne bevægelse tog vidnet et glas, som skulle forestille midter-cylinderen og lagde det ned. Under denne manøvre tilpassede sæderne sig af sig selv den nye stilling med en vippebevægelse. Noget senere skete der en ny drejning, hvorved genstanden genindtog sin oprindelige stilling med en tilsvarende vipning af sæderne. Der gik nu et anseligt tidsrum, hvorefter genstanden landede »på et ikke-identificeret sted«.

1.5. Ufonauternes base

De små mænd løsnede først deres egne og derefter fangens bånd. Så tildækkede de åbningerne i den hjelm, som indhyllede hans hovede, så han nu var henvist til kun at kunne bruge sin høresans. De greb fat i ham og trak ham med sig, som de havde gjort den første gang. José da Silvas ben var stadig følelsesløse, men han antager, at hvis han havde prøvet, havde han nok været i stand til at gå til fods. Hans bortførere var blevet tavse; de trak ham med gennem nogle omgivelser, hvor der hørtes lyd af andre stemmer, der lignede deres, men i forskellige tonelejer. Det forekom ikke vidnet, at nogen af disse stemmer kunne hidrøre fra kvindelige skabninger.

Han mærkede nu, at man anbragte ham på et sæde uden ryglæn, og næsten straks derefter blev det bånd, som tildækkede åbningerne i hans hjelm, revet af. Han befandt sig nu i et stort rum, der var firkantet og målte mellem 10 og 15 meter fra side til side. Lige over for ham, lidt mere end 5 meter væk, sad der et væsen af ringe højde uden »dykkerdragt« på og betragtede ham med et udtryk af synlig tilfredshed.

1.6. De demaskerede ufonauter

Han var lidt større end de andre, målte måske omkring 1,25 meter. Han havde hverken hjelm eller metallisk beskyttelsesdragt på. José da Silva antog ham for at være gruppens leder, for hans to vagter begyndte en meget ordrig samtale med ham, efter at de havde taget deres egne masker af.

De små mænd var alle forsynet med en overvældende behåring. Deres chef havde langt rødligt og krøllet hår, som gik ned ad ryggen helt ned til lænden. Et langt og tæt skæg nåede ham til maven. En tæt bevoksning af øjenbryn, hvert så tykt som to fingre, dækkede næsten hele den øverste del af hans pande. Han havde en lys og meget bleg hud, og hans øjne var runde og større end det normale. Irisen havde den grønne farve, som et blad der begynder at falme. Øjenhulerne var dybe, øjets hornhinde var mørkere end huden, og pupillerne virkede mørke. Han blinkede næsten aldrig med øjnene, og vidnet bemærkede ingen øjenvipper.

Næsen var lang og spids, mere udpræget end hos jordmennesker, ørerne velproportionerede, den nederste del lignede vores, men den øverste var mere afrundet. Munden var mindre end jordmenneskenes og lignede en fiskemund, og vidnet var ikke på noget tidspunkt i stand til, - selv når væsenerne snakkede sammen -, at afgøre, om de havde nogen tænder.

Ufonauten, som var omgivet af de tre væsener, der var ansvarlige for tilfangetagelsen, lod til at være i vældig godt humør og lavede en masse håndbevægelser, mens han talte. Der kom flere små mænd ind i lokalet, ifølge soldaten antagelig gennem en åbning bag ham, og de forsamlede sig omkring chefen og dannede et hold på omkring 10 til 12 individer. Fangen,

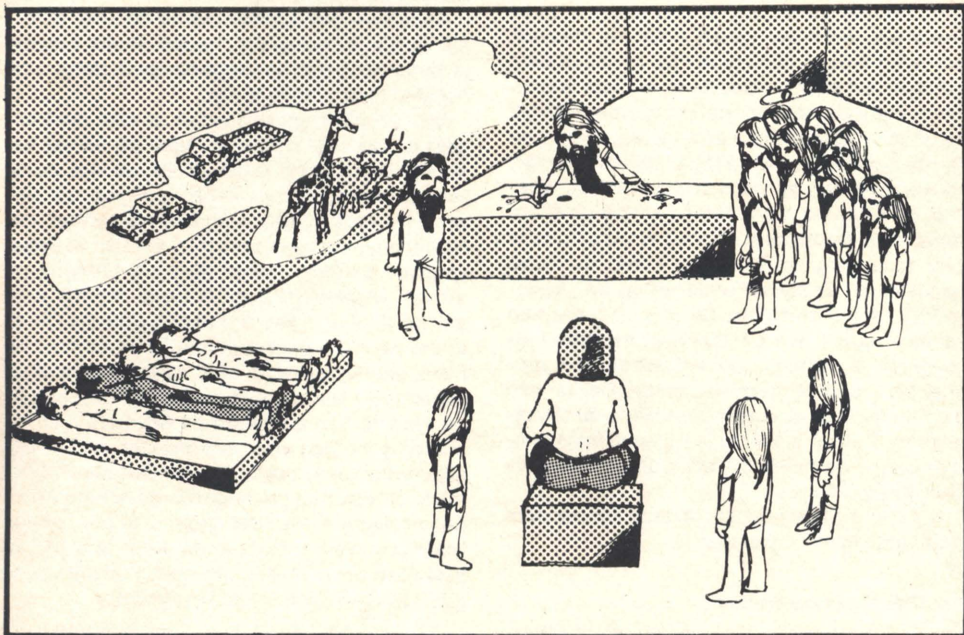
hvis udsyn var hæmmet af den hjelm, som hans hovede stadig var dækket af, fandt sig selv siddende på et sæde, der nærmest var lavt og kunne fra denne stilling ikke få øje på lokalets loft.

1.7. Lokalet

Han blev overrasket og rædselsslagen, da han nogle meter fra sig, på sin venstre side langs sidevæggen opdagede en slags lavt, rektangulært bord, tilsyneladende af sten, hvorpå der hvilede fire kroppe af menneskeligt udseende, side om side. De lå på ryggen, ubevægelige, og uden hverken tøj eller hjelme. Den nærmeste var »virkelig neger«sort, den næste havde en lysebrun pigmentering. De var begge kraftigt bygget. De to andre kroppe var både lysere og mindre. Det ene af ligene var en lys person »og lignede en udlænding«. Der sås ikke det mindste sår på noget af disse legemer, »medmindre det skulle have været i ryggen, hvad jeg ikke ville have kunnet se«. De små mænd ofrede ikke ligene nogen opmærksomhed. »Måske kunne de ikke holde til eksperimentet, eller måske har de taget deres hjelme af«, antager José Antônio (fig. 4).

Væggene i lokalet såvelsom gulvet så ligeledes ud til at være lavet af sten, i en ensartet grå farve uden spor af murerarbejde (fuger). Stedet var voldsomt oplyst, på samme måde som i den maskine, der havde taget den tilfangetagne med sig, uden at man var i stand til at fastslå den nøjagtige lyskilde. Der var ingen vinduer, ingen åbninger i det hele taget. Ved siden af det bord, som de fire døde menneskekroppe lå på, men lidt længere væk, kunne han se nogle farvelagte billeder, som var tegnet direkte på væggen, og som forestillede forskellige jordiske ting; forskellige dyr som en jaguar, en abe, en elefant og en giraf. - Nogle huse og en lille by, nogle træer, en skov og havet. - Forskellige befordringsmidler som en stor FNM Alfa Ro-

Fig. 4: Lokalet, hvortil vidnet blev ført. Han fortæller, at han til venstre for sig så noget, der lignede døde menneskekroppe, langs en væg, hvorpå der var fremstillet jordiske dyr og befordringsmidler. Foran ham var der nogle små væsener med en overvældende behåring, der snakkede sammen i et gutturalt sprog. (»guttural«, præget af strubelyde o.a.).

méo lastbil, en to-motorers propeldrevet flyvemaskine og en personbil.

Hverken på den væg, der vendte direkte mod ham eller på den til højre for ham var der nogen dekorationer. Til gengæld var der i det nederste højre hjørne en besynderlig genstand, som vidnet sammenligner med en racerbil. Der var tale om en cylindrisk konstruktion på to meter i længden og 0,80 meter i højden, uden nogen synlig åbning. På hver side, svarende til placeringen på hjulene på en bil, så man nogle fremspringende dele, der gjorde nogle stødvise bevægelser uden at nå gulvet og fik én til at tænke på turbiner.

Foran ham var der et lille firkantet sæde uden ben, som chefen af og til satte sig på. Til højre for dette sæde, næsten i gulvhøjde, var der et andet lavt bord, flere meter langt og med hvid overflade. Det blev brugt af lederen til at tegne skitser på for da Silva.

1.8. Da Silvas ejendele og hans identitetskort.

Fangen bemærkede nu til sin store overraskelse, at én af ufonauterne havde hans rygsæk med sig, og at alle hans ting lå i den, fint ordnet. Da han blev taget med, var denne rygsæk åben og de forskellige genstande spredt rundt omkring. Vidnet går ud fra, at den tredje af hans bortførere, ham der havde holdt sig bagved, var vendt tilbage til hans lejr for at samle dem sammen. Én efter én blev de forskellige ting taget op og undersøgt opmærksomt, mens de gik fra hånd til hånd mellem de små væsener - knive, de forskellige fiskekroge, tændstikæsker, konservesdåser og hans skifteundertøj. Hver ting, som der var mere end én af, tog de ét eksemplar af. De beholdt således ét eksemplar af hver type krog, én af de tre knive, én æske tændstikker, et stykke undertøj og en pengeseddel på 100 cruzeiros. De ting, som der kun var én af, som f. eks. en dåse sardiner, blev omhyggeligt lagt tilbage i lærredstasken, som derefter blev rullet og pakket sammen. Det var ved denne lejlighed at soldaten mistede sit identitetskort. Det var blevet fundet i en af hans lommer og gik fra hånd til hånd, uden at man gav det tilbage til ham.

J. A. da Silva går ud fra, at dette kort fik dem til at forstå at han var soldat.

1.9. Våbendemonstration

For lige efter rettede ét af væsenerne et våben, fuldstændig magen til dét der var blevet anvendt ved hans tilfangetagelse, mod én af væggene. Våbnet udsendte et lysglimt som fik det sted, som det havde ramt, til at miste farven.

Alle ufonauterne havde sådan et våben; den eneste forskel var størrelsen. Mellem kolben og undersiden af løbet var der en slags aftrækker, som udløste en lysstråle, når man trak den tilbage.

1.10. Forsøg på at kommunikere og påtvungen indtagelse af væske.

En af ufonauterne gav nu chefen en lille sort og cylinderformet genstand som denne i det følgende anvendte, som han ville have gjort med en blyant, til at kradse forskellige ting ned med på det lille bord han sad ved, idet han brugte dette som en slags tavle.

Chefen henvendte sig til fangen og gav sig til at gestikulere, samtidig med at han ledsagede sine bevægelser med sit uforståelige, gutturale sprog. Derefter pegede han gentagne gange først på soldaten, dernæst i vejret, så nedad og til sidst på den lille gruppe som udgjordes af hans ledsagere, idet det lod til at han ventede et svar fra den tilfangetagne.

Efter flere gentagelser mente da Silva at forstå at håndbevægelsen nedad skulle betyde: jeres land, og den der pegede opad: dette rum, det sted hvor vi befinder os.

Da han så frugtesløsheden af sine anstrengelser, begyndte chefen at tegne på bordet foran sig. Hans første skitse skulle, så vidt vidnet kunne se, forestille en kaserne. Rundt om den var der nogle utydelige figurer med våben der kunne gå for at være soldater. Med en håndbevægelse pegede chefen først på våbnene på skitsen, dernæst på José Antônio, derefter nedad, og til sidst i vejret. Fangen udledte deraf, at det var hans ønske, at han, José Antônio da Silva, skulle skaffe de små mænd nogle af de våben, som vi bruger på Jorden. Som svar herpå rystede han afvisende på hovedet, men da chefen genoptog sine opfordringer med stadig stigende styrke, begyndte han lidt efter lidt at miste ethvert håb om nogensinde at komme tilbage i levende live. (Det lader til, at der i denne »samtale« blev fremsat andre krav, som vidnet skal have afvist at viderebringe til udspørgerne (iflg. CICOANI's oprindelige rapport).)

Nu kom ét af de små væsener hen til fangen.

Mellem sine små, tykke fingre holdt han en kubisk beholder i et materiale der lignede det, væggene var lavet af. Den så ud til at være tung. Kubussens øverste del af udhulet i form af en omvendt pyramide. Denne løjerlige beholder var fyldt med en mørkegrøn væske, som fangen blev opfordret til at drikke, samtidig med at ét af væsnerne befriede ham for den nederste del af masken, lidt hårdhændet. J. da Silva prøvede at modsætte sig det, men da han så ét af væsnerne selv drikke en del af kubussens indhold, skiftede han mening. Så gik han osse med til at drikke lidt af det. Væsken havde samme konsistens som vand, men en bitter smag.

Den må uden tvivl have styrket ham, for han følte med det samme en større livskraft. Han syntes osse, at han fra da af begyndte stadig bedre at forstå, hvad det var lederen ønskede at han skulle gøre.

1.11. Lederens forslag; fratagelse af rosenkrans.

Vidnet var ikke i tvivl om, at der i alle de ting, man kom ind på under disse forsøg på at kommunikere, lå et ønske hos lederen om, at han, da Silva, skulle hjælpe ham og de andre med at føre visse planer ud i livet, som de havde angående den menneskelige race.

Ved hjælp af den store blyant tegnede chefen nu på den vandrette tavle roligt og besindigt to cirkler ved siden af hinanden. Den ene fyldte han helt ud med blyanten. Han pegede på hver cirkel, derefter på da Silva og så i nedadgående retning, hvad José Antônio sluttelig fortolkede som en angivelse af rækkefølgen af dage og nætter på Jorden. Da han var nået til denne slutning, nikkede han bekræftende med hovedet, og lederen fortsatte med sine tegninger.

Han nedfældede så på papiret et stort antal små cirkler, der var hvide indeni, og forbandt dem med linier med den ene af de to første cirkler, den, der ligeledes var hvid indeni. Med en gestus opfordrede han så fangen til at tælle alle de små cirkler, han havde tegnet. Da der var temmelig mange, varede det ikke længe, før han havde glemt, hvor langt han var kommet. Da han var kommet til omkring de 300, skønnede han at der vel kunne være en tres stykker tilbage, hvad der ville svare til ét af vores jordår. (Fodnote: Og kunne dermed, hvis man tænker videre ud fra denne fortolkning, som en biting tyde på, at de eventuelle extraterrestriske væsener anvender samme tidsmåleenheder som vi, såvel som decimal-talsystemet . . . (Nej, ikke nødvendigvis. SUFOI)) Da lederen følte sig sikker på, at han havde forstået, tegnede han på bordet ni andre grupper af små cirkler, som han hver gang lod omslutte af en større cirkel og derefter forbandt med den første store cirkel, den der var hvid.

Soldaten sluttede deraf, at man på den måde ville angive en periode på ti af vores jordår.

Derefter blev tre af de store cirkler adskilt fra de syv andre med en streg, hvorefter lederen pegede på gruppen med de tre cirkler, dernæst på José Antônio og så nedad. Endelig pegede han igen på fangen, derefter i vejret og til sidst på alle de syv andre cirkler sammen. Dette fortolkede vidnet sådan: »Han foreslår at jeg opholder mig tre år til på Jorden og samler oplysninger til dem, hvorefter han vil lade mig hente for at leve syv år på deres planet. Derefter vil de tage til Jorden, hvor jeg skal være deres guide.«

Som svar på dette tilbud rystede han benægtende på hovedet for dermed at tilkendegive sin afvisning af forslaget. Da de var nået så vidt i deres udspørgning af ham, begyndte han at læse sin rosenkrans, som han bar omkring livet, og som man endnu ikke havde berøvet ham, og bad med høj stemme. Da han var færdig med den første halvanden snes af kornene i rosenkransen, kunne chefen for homunculusserne ikke længere skjule sin irritation og gik hen til ham og rev rosenkransen fra ham som han havde om livet. Ét af kornene trillede ned på gulvet, hvor det blev samlet op af én af ufonauterne og derefter gik fra hånd til hånd. På samme måde gik det med crucifixet under en almindelig stemning af ophidset nysgerrighed.

1.12. Tilsynekomsten af en engel*)

*) Skønt dette udtryk ikke optræder som sådant i denne meget knudrede passage i CICOANI's rapport, har vi dog valgt det som værende mindst lige så dækkende som »væsen«, »velvilligt væsen« eller simpelt hen »fremtoning« (eller »syn«). Man må ikke glemme vidnets religiøse sjælstilstand (dette underbygges af hans bæren rosenkrans) og hans egen reserverede holdning over for arten af »fremtoningen«. (Se længere henne i teksten). Den jødisk-

kristne lære/tankegang berettiger anvendelsen af ordene »Engle« eller »Ærkeengle« for sådanne væsener.) (SUFOIs kommentar: Man må her tage i betragtning, at vi har hentet artiklen fra tidsskriftet »Inforespace«, der udgives i det meget katolske Belgien. Dette kan måske forklare valget af betegnelse.)

Pludselig og uden varsel, og mens homunclerne så ud til at være fordybet i en lang indbyrdes diskussion uden længere at ofre fangen nogen opmærksomhed, havde denne følgende vision:

Dér, hvor der øjeblikket forinden ingenting havde været, så han næsten lige foran sig en menneskeskikkelse dukke op. Den blev stående foran ham, ubevægelig og med en holdning, der på én gang var venlig og urokkelig. Uden at slippe ham med øjnene gav den sig til at tale til ham på godt portugisisk, altimens de små mænd fortsatte deres diskussion uden tilsyneladende at bemærke denne tilstedeværelse. Vidnet giver følgende beskrivelse af synet:

Der var ingen tvivl om at det drejede sig om en mand, ca. 1,70 m i højden og spinkel, med et langt skæg og glat og lyst hår der gik ham ned til skuldrene. Hans hud var svagt rødlig, hans øjne rolige og klare. Hans kjortel, der var i en mørk farve, gik ham til hans bare fødder. Klædningen havde lange ærmer og krave, om livet havde han en tyk hvid snor, der skulle gøre det ud for et bælte, og som i hver ende endte i en knude. Hele denne klædning bragte tanken hen på en munkedragt.

José Antônio, som indtil dette øjeblik havde været fuld af angst og fortvivlelse, følte sig pludseligt lettet ved tilstedeværelsen af dette væsen, som han identificerede som »et godt menneske, én af vore«.

Flere hemmeligheder blev nu åbenbaret for ham, uden at de dog blev videregivet til udspørgerne. Da disse ville vide om vidnet mente at have haft en vision af kristen karakter, svarede José Antônio med megen overbevisning, at det var der på ingen måde tale om. Da de insisterede og spurgte om det kunne dreje sig om en helgen, »smilede han mystisk og snakkede om andre ting«. »Jeg vil modtage yderligere oplysninger«, tilføjede han til sidst, »men det vil først ske om to-tre år«. (Dette bringer os frem til 1972. Er det nødvendigt at gøre opmærksom på, at vi her tilsyneladende har et tilfælde af »kontakt«? Det ville være interessant at vide, hvad der er sket med vidnet efter disse påståede hændelser.) (SUFOI: Ja, tak!).

1.13. Tilbageturen til Jorden.

Synet forsvandt, lige så pludseligt som det var dukket op, og lod José Antônio alene tilbage sammen med sine vogtere, der virkede mere og mere ophidsede.

Så gik lederen hen til de to vagter, som ikke på noget tidspunkt havde forladt deres plads ved siden af fangen, og med et bind tildækkede han atter åbningerne i den lukkede hjelm, som tildækkede fangens hovede.

Derefter greb de ham under armene, på samme måde som da han blev »bortført«, og tog ham med ind i genstanden, som havde bragt ham dertil. Her blev bindet taget af igen.

Og nu fulgte den lange tilbagetur, med de samme livvagter som på udturen, de samme vippebevægelser af sæderne og genstanden, den samme fase med acceleration og pulsering af lyset i kabinen.

Efter et tidsrum, der nøje svarede til det, der var forekommet under udturen, mærkede José Antônio pludselig et let stød, hvad han regnede måtte skyldes, at de netop var landet. Man befriede ham for hjelmen og de bånd, som havde holdt ham fast. På dette tidspunkt faldt han hen i en slags halv-bevidsthed, der tilsyneladende må tilskrives den træthed og den nervøse udmattelse, han befandt sig i*, og han sansede kun utydeligt, at han blev slæbt med hen over jorden i mørket.

Han anslår at denne tilstand må have varet lidt over en time, hvorefter han efterhånden begyndte at mærke den friskhed i luften, der indfinder sig ved nattens ophør og morgengryets første lys.

På et tidspunkt, mens han lidt efter lidt kom til sig selv igen, bemærkede han lyden af en rislende bæk lige i nærheden. Derhen slæbte han sig nu, motiveret af en meget stærk tørstfornemmelse.

Ved siden af sig genfandt han nu sin rygsæk

---

* SUFOIs kommentar: Det kan vel også tænkes, at luften i genstanden og i det store rum har haft en anden sammensætning, således at hjelmen har fungeret som en slags iltmaske.

og sin feltflaske, som han fyldte med vand som han begærligt drak. Han anslår, at han indtog halvanden liter vand, men end ikke det var nok til helt at slukke hans tørst. Han tog så sit fiskegrej frem og fangede et par små fisk, som han spiste.

Han benyttede sig nu af det begyndende dagslys til at se sig nærmere omkring og kunne hurtigt konstatere, at han befandt sig et sted, der var fuldstændig ukendt for ham. Han var blevet efterladt ved en lille vej i nærheden af en kløft.

Han samlede sine ting sammen og begav sig på vej i en tilfældig retning, - humpende, fordi hans højre ben var opsvulmet og gjorde ondt. Desuden var han udmattet, ubarberet og i det hele taget i en elendig forfatning. I denne tilstand fik han snart en asfalteret vej inden for synsvidde, og dér mødte han en fodgænger. Da han spurgte hvor han befandt sig, fik han at vide at han var 32 km fra Vitoria, hovedstaden i staten Espirito Santo, og at denne vej førte i retning af Minas Gerais. Derefter spurgte han, hvilken dato det var, og den forbipasserende svarede forbavset, at det var den 9. maj.

Disse oplysninger forøgede kun soldatens forvirrede situation: fraværende fra tjenesten i fire en halv dag, klædt i laser og pjalter og uden identitetspapirer frygtede han for at blive stoppet af politiet, som næppe ville have troet på hans forklaringer og derfor vllle have anholdt ham og taget ham med sig på stationen. Han besluttede sig derfor til at bane sig vej gennem skoven til Minas Gerais. Han påstod, at han flere gange var blevet prajet af bilister, som havde fået øje på ham på lang afstand og som standsede for at tilbyde ham hjælp, men hver gang havde forsigtighed fået ham til at afslå tilbuddet om at køre med. Når han blev spurgt om grunden til hans tilstand og hvorfor han bevægede sig til fods, svarede han, at det var »for at opfylde et løfte«.

Efter et stykke vej mødte han en gruppe børn, hos hvem han forhørte sig om den nærmeste vej til den nærmeste station. Efter at have givet ham besked, begyndte børnene, - uden tvivl p.g.a. hans lurvede udseende - at gøre nar af ham og overdænge ham med sten.

Han fulgte jernbanelinjen og kom til sidst til den lille station i Colatina, hvor han forespurgte om tidspunktet for det næste tog til Belo Horizonte. Der var ret lang tid til, så han blev på stationen for at hvile sig og sludre venskabeligt med stationsforstanderen. Denne inviterede ham med indenfor for at han kunne vaske sig og få noget mad og drikke at styrke sig ved. Dér gjorde José Antonio bekendtskab med funktionærens kone og børn og ligeledes med en nybygger, der boede lige i nærheden, og som tilbød ham arbejde. Da J. A. skulle til at forlade stedet, gav han sin uventede vært én af sine knive som tak for den venlighed, der var blevet udvist ham. Og på stationen betalte han billetten for en ung fyr, der ikke havde ret mange penge.

Næste dag klokken 7.25 steg han af toget på stationen i Belo Horizonte, hvor han blev kontaktet af Geraldo Lopez da Silva*, ansat ved jernbanevæsenets sikkerhedstjeneste, som fortalt i begyndelsen af den foreliggende beretning.

I næste nummer vil vi se nærmere på de oplysninger, der knytter sig til denne undersøgelse, og vi vil viderebringe de kommentarer, den har givet anledning til fra erfarne ufologers side. Jeg vil derefter forelægge mine egne tanker angående sagen og vil som konklusion foretage en vurdering af det væsentligste i den.

(fortsættes)
Franck Boitte.
Inforespace, marts 1976/
Erik Skov.

---

*) I Sydamerika er efternavnet »da Silva« lige så almindeligt som »Dupont« i den fransksprogede del af Europa.

ET OPSIGTSVÆKKENDE FOTO FRA POLEN

Denne artikel med tilhørende foto er oversat direkte fra det polske tidsskrift »Profile«, og vi bringer den bl.a. for at vise, at problemet UFOer nu også kan behandles i østlandene. Vi må dog tilføje, at vi nærer en ikke ringe skepsis m.h.t. billedets ægthed. Her er fotografens egen beretning:

UFOer optræder enkeltvis eller i grupper, spredt eller i formation (selv en rhombeopstilling er blevet observeret), nær el-master eller langt væk fra disse - det er svært at finde nogen regelmæssighed. De er for svære for radaren at opspore, og det er muligt at tage et billede af dem. De forstyrrer radio- og TV-udsendelser, spreder panik blandt dyr og folk, som i nærheden af dem kan blive momentant paralyseret og få svage symptomer på »sygelig bestråling«. Ved landingspladsen (eller et lys der rører jordoverfladen) er der fundet fodspor og uforklarlige kemiske forandringer i jorden. De udsender altid et pulserende lys. »Grundfladen« lyser rødt og ved »toppen« blåt eller hvidt. Så de eksisterer virkelig; men . . . hvad er de?

Efter dette noget retoriske spørgsmål er det på høje tid at afsløre de omstændigheder, der gjorde, at det indsatte fotografi fremkom. Det blev taget af mig i Rzeszov (Polen) en tidlig morgen i april 1967. Jeg befandt mig oppe på et tag af et hus i Asnyk-gaden, og jeg havde taget et »skov af skorsten«-billede i retning mod Grunwalobska-gaden og videre til stedet, hvor hotel »Rzeszov« ligger nu. Mit kamera var »skudklart«, da jeg fra venstre side iagttog et skarpt lys. Jeg drejede mig og så en stor lysende diskos - måske ikke længere end 60-70 m fra mig. Jeg trykkede automatisk på knappen, trak mig et skridt tilbage og faldt ned på »tagdøren«. Jeg stoppede heldigvis på nogle trin af en jernstige og var ikke engang kommet til skade. Min højre hånd var udstrakt oven over tagets overflade et lille øjeblik længere, og jeg følte en mærkelig prikken/brænden på den; men jeg formodede i første omgang, at jeg havde ramt et eller andet, og at det var grunden til denne følelse. Den forsvandt meget hurtigt. Da jeg stak hovedet op over taget igen, fjernede diskossen sig lydløst meget hurtigt, og i næste øjeblik var den usynlig.

Fyldt med forståelig sindsbevægelse fremkaldte jeg filmen og lavede en kopi - diskossen var meget tydelig på den, og jeg kunne iagttage mange flere enkeltheder på dens krop, end jeg kunne iagttage, da jeg tog fotografiet. Men det er ikke enden på min hændelse med NOL[1]) (U-FO). Tre dage efter at min højre håndflade »faldt ud« (dette vil være den bedste udtryksmåde), viste der sig en smertefri plet på overhuden, på ca. 4 cm i diameter. Denne situation gentog sig efter endnu tre dage, og endnu engang til, og flere gange. Et besøg hos doktoren, med kirurgiske og mikroskopiske undersøgelser, og undersøgelsen af huden, gav et overraskende resultat: overhuden, som var blevet taget af fra min håndoverflade, viste ikke det mindste spor af en cellestruktur!

Forstørrelsen op til de ekstreme dimensioner ved optikerens mikroskop (2500 gange) viste . . . krystallisation; min håndoverflade var sandsynligvis blevet ødelagt ved en hurtig ukendt form for stråling.

Til sidst blev filmen (selvfølgelig efter en særlig analyse, som beviste dens autenticitet), og min lysende(?) overhud katalogiseret som et af de efterhånden tusinde beviser for eksistensen - nå, eksistensen af hvad?

Ingen kender i dag svaret på dette spørgsmål.

Som souvenir om mit møde med UFOet fik jeg kun fotografiet og de svage spor på min håndoverflade.

Julian Ratajezak
»Profile« nr. 4/97/1977
Oversat af Jørn Martin Bank.

---

[1]) *Som et kuriosum kan vi nævne, at UFO på polsk hedder: Niezidentyfikowanych obiektów latajacyeh.*

Mangler De noget at skrive på ønskesedlen?

- så se bare her!

»Synspunkter - Tre UFO-artikler«
- om UFOer og kuglelyn - rapportmaterialet - og UFO-observativer, 3 vigtige områder inden for forskningen. 60 sider, ill. SUFOI-medlemspris: **kr. 25,60**

J. Allen Hynek: »UFO - Dokumenteret«
UFO-litteraturens hovedværk. 256 meget tæt skrevne sider med et væld af oplysninger. Ill.
Gl. bogladepris: kr. 68,50 - SUFOI medlemspris: **kr. 49,75**

Debatbogen »UFO og Videnskaben«
6 fremtrædende amerikanske forskere går ind for fortsatte undersøgelser. 136 sider.
Gl. bogladepris: 29,75 - SUFOI medlemspris: **kr. 22,60**

Olavo Fontes: »Trinidade-observationerne«
Den fuldstændige beretning om en af de betydeligste »UFO-klassikere«. 32 sider, ill.
Sufoi medlemspris: **kr. 7,70**

Frank Pedersen/Iver O. Kjems: »UFO-Orientering«
En gennemillustreret, let læst håndbog i UFO-problemet.
120 sider. SUFOI medlemspris: **kr. 10,00**

Den store UFO-plakat
Foto i 4 farver - tekst på 4 sprog. Også en idé til venner i udlandet. Str. 62 x 93 cm.
SUFOI medlemspris: **kr. 25,65**

UFO-emblemet
Et elegant og diskret emblem i fornem guldsmede-kvalitet. 26 mm bredt, med nål eller broche.
SUFOI medlemspris: **kr. 26,50**

UFO-bånd nr. 1
Kassettebånd med ca. 50 min. spilletid. En lang række UFO-beretninger, især fra USA, genfortalt på dansk. SUFOI medlemspris: **kr. 25,65**

UFO-bånd nr. 2
Kassettebånd med ca. 55 min. spilletid. En berømt dansk observation - hvad mener kendte danskere? m. m. SUFOI medlemspris: **kr. 25,65**

Hørespillet »Klodernes Kamp«
Den amerikanske originalversion fra 1938, tilrettelagt af Orson Welles efter H. G. Wells' roman. Kassettebånd. SUFOI medlemspris: **kr. 25,65**

UFO-NYT årgang 1976
264 sider med masser af illustrationer. (Forbehold mod udsolgte numre i årgangen).
SUFOI medlemspris: **kr. 55,00.**

UFO-NYT årgang 1977
Den hidtil største succes! Skynd Dem - der er kun få hele årgange tilbage! Ca. 264 sider. SUFOI medlemspris: **kr. 60,00.**

UFO-NYT årgang 1978
Endnu mere godt stof - og et væld af billeder. Trods de voldsomme prisstigninger.
SUFOI-medlemspris: **kr. 65,00**

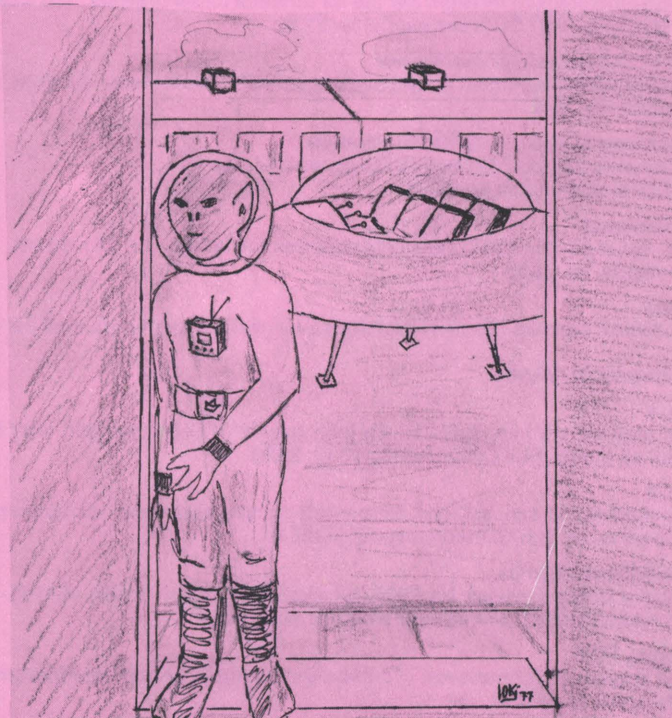
Bestilling sker lettest pr. giro 9 11 77 25
SUFOI, postboks 6, 2820 Gentofte.
Skriv venligst på modtagerdelen, hvad De vil bestille!

Annoncerer efter flyvende tallerken!

»Flyvende tallerken med plads til mindst 10 personer ønskes.«

Denne annonce stod forleden i avis i Adelaide i Australien. Annoncen var indrykket af den 34-årige Charles King.
Han tror der er en chance i forholdet 1 : 1.000.000.000.000 for, at nogen i Australien skjuler en flyvende tallerken i sin baghave, men er bange for at fortælle politi eller myndigheder om den.
King siger, at han allerede har modtaget 15 svar. De fleste fra »forskruede folk« - men adskillige har spurgt om prisen for en tur i en flyvende tallerken.

Aalborg Stiftstidende, 12.6.77.
Morgenposten, 14.6.77.
/KML

- »Hør her, hr. King - kunne I ikke tage afsted i 2 omgange? Så har jeg en glimrende 5-personers model billigt til salg her!« . . .

Sats og lay-out: Sydfyns Foto- & Maskinsats I/S - Tryk: Børge Mortensens Trykkeri